

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka v právní věci

žalobce:

H. K., IČO: X,

se sídlem X,

zastoupen advokátem Mgr. Davidem Netušilem,

se sídlem Politických vězňů 8, Praha,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,

se sídlem Zborovská 11, Praha,

za účasti

osob zúčastněných na řízení:

1. B. B., IČO: X,

se sídlem X,

zastoupena advokátem Mgr. Zdeňkem Zůnou,

se sídlem Na Strži 65, Praha,

2. S E., IČO: X,

se sídlem X,

3. Z. ž. p. Ú. u K., IČO: X,

se sídlem X,

4. o. Ú.,

se sídlem X,

5. Č. r. – Ř. s. a d.,

se sídlem X,

6. Z. o. Č. z. s. K.,

se sídlem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018, čj. 094791/2018/KUSK,
sp. zn. SZ 094767/2017/KUSK ÚSR/EMB,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018, čj. 094791/2018/KUSK, sp. zn. SZ 094767/2017/KUSK ÚŘ/EMB, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Davida Netušila, advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce (a dalších odvolatelů) proti rozhodnutí Městského úřadu K. n. V. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 5. 2017, čj. MUKV 37390/2017 VYST, sp. zn. MUKV-S 2024/2017 VYST (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl k žádosti společnosti B. B., (dále jen „stavebník“) o umístění stavby označené jako Výroba tissue s recyklací vody K. (dále jen „stavba“). Stavba je areálem výroby tissue, jenž je umístěn na pozemcích p. č. X a X v katastrálním území K. a sestává ze stavebních objektů výroba tissue, biologický stupeň čištění a ozonizace, vyrovnávací nádrže technologické vody, zásobníky LPG, vypařovací stanice, VNR, vrátnice. Další součástí stavby jsou koridory sítí pro veřejnou potřebu na pozemcích p. č. X, X, X, X, X, X, X, st. X, X, X, X, X a X v katastrálním území K. Jde o podzemní vedení inženýrských sítí, konkrétně o distribuční soustavu elektřiny, vedení generátorového plynu, tepelné energie a zemního plynu, optický kabel, výtlač vyčištěných odpadních vod a výtlač užitkové vody. Poslední součástí stavby je úprava koryt a výtoku z rybníka na pozemcích p. č. X, X, X, X, X, X, X, X a X v katastrálním území K. Jde o úpravu koryta bezejmenné vodoteče, koryta P. potoka a koryta a výtoku z rybníka.
2. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval tím, v jakém rozsahu je žalobce oprávněn napadnout prvostupňové rozhodnutí. Vycházel z toho, že jeho účastenství v řízení je založeno § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Z toho důvodu je oprávněn vznášet v řízení jen ty námitky, které se týkají veřejných zájmů chráněných zákonem, který mu zakládá účastenství v řízení. V daném případě tedy jde o veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny. K tomu žalovaný citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu, mj. i právní závěr, podle něhož nejsou emise explicitně zmíněny v zákoně o ochraně přírody a krajiny, nespádají do této ochrany ani důsledky dopravní zátěže či zatížení silničním provozem. K odvolacím námitkám žalobce žalovaný uvedl, že požádal dotčený orgán na úseku posuzování vlivů na životní prostředí o sdělení, zda není třeba stavbu vzhledem k provedeným změnám podrobit novému posouzení vlivů na životní prostředí. Dotčený orgán dne 27. 9. 2017 sdělil, že to není třeba, závazné stanovisko ze dne 30. 10. 2015 k posouzení vlivů záměru na životní prostředí (dále též jen „stanovisko EIA“) je stále

platné. Stavba koridoru inženýrských sítí je dle žalovaného ve veřejném zájmu a v souladu s územním plánem, není důvod uplatňovat § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“). Není pravda, že by majitel pozemku p. č. X se stavbou nesouhlasil, jeho souhlas ze dne 10. 11. 2016 je součástí spisu. K požadavku na vybudování silnice žalovaný uvedl, že je-li ke stavbě zajištěn přístup, jak tomu v daném případě je, nemůže stavební úřad prikazovat či nařizovat provádět stavbu komunikace. Námitka poukazující na umístění dopravního značení zakazujícího vjezd vozidel těžších než 12 t se týká provádění stavby a jejího užívání, nikoliv územního řízení. K námitce neaktuálnosti závazných stanovisek dotčených orgánů žalovaný sdělil, že stavebník si musí ze zákona zajistit dané doklady před podáním žádosti, jinak by musel stavební úřad řízení přerušovat a stavebníka vyzývat k doplnění. Dotčené orgány byly informovány o zahájení územního řízení a o jeho předmětu, byly seznámeny s projektovou dokumentací. Ve věci nedodržení podmínky stanoviska EIA spočívající ve vyčištění koryta vodních toků a odstranění náletových dřevin žalovaný dospěl k závěru, že toto řízení se týká umístění stavby, nikoliv odstranění zeleně a vyčištění koryta potoka. Součástí spisu je souhlas vlastníka pozemků p. č. X a X k úpravě vodoteče. Pokud jde o nesplnění podmínky územního plánu na vymezení pruhu zeleně o šířce 10 m, má tento požadavek dle žalovaného za cíl ochránit území před nadměrným hlukem. Krajská hygienická stanice ani Ministerstvo zdravotnictví neshledaly důvod pro realizaci tohoto protihlukového opatření. Důvodnou žalovaný neshledal ani další námitku poukazující na nesoulad stavby s územním plánem, neboť stavba výrobního objektu je záměrem místního významu. Námitku poukazující na nepřípustnost odejmout ze zemědělského půdního fondu půdu II. třídy ochrany žalovaný vypořádal konstatováním, že byl vydán souhlas s odnětím pozemků ze zemědělského půdního fondu. K nesouhlasu žalobce s vypořádáním námitek ostatních účastníků řízení žalovaný uvedl, že tato otázka se nijak nemohla projevit na žalobcových právech. Pokud jde o výšku stavby, žalovaný konstatoval, že stavba je v souladu s územním plánem a dotčené orgány s ní vyjádřily souhlas. Upuštěním od místního šetření nemohlo dojít k porušení stavebního zákona, jelikož stavebnímu úřadu vyplývá tato možnost ze zákona. Závěrem se žalovaný ztotožnil s vyjádřením stavebníka k podanému odvolání, jenž je toho názoru, že odvolací námitky žalobce nejsou přípustné. Jelikož žalobce je spolkem, který chrání zájmy jemu svěřené § 1 - § 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, nepřísluší mu odvolávat se do důvodů stavebníka, poukazovat na procesní práva účastníků řízení, stanovovat okruh účastníků řízení, poukazovat na nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu domnělého neodůvodnění, napadat stanoviska dotčených orgánů, a to z hlediska EIA, ZPF, ovzduší, komunikací, emisí hluku. Ani jedna tato námitka nespadá do okruhu zájmů, které má spolek chránit na základě zákona o ochraně přírody a krajiny, a s přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, a dále již nepřezkoumával napadené rozhodnutí postupem podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

3. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí nebylo doručeno v souladu s § 25 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nebylo vůbec zveřejněno na elektronické úřední desce obcí K. n. V. a K., na elektronické úřední desce obce Ú. bylo zveřejněno v době od 31. 7. 2018 do 16. 8. 2018 a na elektronické úřední desce obce P. v době od 6. 8. 2018 do 22. 8. 2018. Pakliže by bylo doručováno řádně, mohly by podat žalobu i další osoby.
4. Po vydání napadeného rozhodnutí se podařilo žalobci seznámit se se zatajovaným interním sdělením odboru životního prostředí Městského úřadu K. n. V. ze dne 7. 11. 2013. Podle

něj nelze záměr v dané lokalitě z hlediska vodního zákona realizovat, neboť pro záměr nelze umístit novou čistírnu odpadních vod a vzhledem k jejich množství nelze zajistit ani jinou přijatelnou likvidaci. Součástí umístěného záměru je přitom čistírna odpadních vod, což je však vzhledem k výše uvedenému sdělení nepřijatelné.

5. Žalobce poukázal na to, že žalovaný se snažil vyvrátit odvolací námitku žalobce odkazem na rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2012, čj. 1 As 135/2011 – 246. Jeho závěry ovšem dezinterpretoval, neboť z něj plyne pravý opak. Není možné odůvodnit napadené rozhodnutí odkazem na posudek jednoho z tvůrců zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jehož předmětem je výklad právních otázek, o nichž si měly učinit úsudek správní orgány samy.
6. Žalobce namítl, že všechny jím uplatněné odvolací námitky byly relevantní, a proto se k nim měl žalovaný plnohodnotně vyjádřit a zdůvodnit, proč je nevyslyšel. Záměr stavebníka byl v roce 2015 předmětem posouzení vlivů na životní prostředí (EIA). Do územního řízení ovšem byla předložena stavba o jiných rozměrech, jejíž zastavěná plocha je o 550 m² větší a která obsahuje jiné stavební a inženýrské objekty, než jaké byly posouzeny v procesu EIA. Rozhodnutí o umístění této stavby do území tak nemůže být vydáno na základě souhlasného stanoviska EIA, jehož předmětem byla stavba o odlišných parametrech. Správní orgán I. stupně měl po zahájení řízení zhodnotit, zda je záměr totožný se záměrem posouzeným v procesu EIA. Rozdílovou analýzu ovšem neprovedl.
7. Žalobce uvedl, že tvrzení obsažené v prvostupňovém rozhodnutí, že při provozu zařízení nedochází k úniku škodlivin a zápachu do ovzduší, je v rozporu s dokumentací zpracovanou pro proces EIA, podle níž dochází při výrobě k vypouštění znečišťujících látek do ovzduší, a to NO₂, benzenu, benzo(a)pyrenu, suspendovaných částic PM_{2,5} a PM₁₀. Jelikož příspěvky některých imisních hodnot překračují imisní limity, nelze je považovat za neškodné.
8. Pozemky p. č. X a X jsou užívány jako příjezdová komunikace k areálu elektrárny, účelově se v lednu 2017 staly pozemky pro vedení inženýrských sítí pro veřejnou potřebu. Žádný z koridorů uvedených v čl. I bodu 2 výroku prvostupňového rozhodnutí není určen pro veřejnou potřebu, jde pouze o účelový konstrukt, jehož smyslem je obejít zákon a vyhnout se další změně územního plánu potřebné pro vymezení plochy pro vedení sítí mezi elektrárnou a papírnu. Budoucí investoři ploch Z3 a Z4 nejsou známi, ani předmět jejich podnikání, nelze proto dovozovat, že napojení pozemků v těchto plochách na síť je ve veřejném zájmu. Dokumentace ke zjišťovacímu řízení EIA z prosince 2014 dokládá propojenost areálu papírny a elektrárny, neboť papírna má využívat elektrickou energii a teplo produkované v elektrárně, stejně jako vodní vrty a technologickou vodu. Pokud by oba závody byly nezávislé, nemusely by být účelově budovány propojovací inženýrské sítě a investor by mohl pro papírnu kupovat plyn a elektrický proud od distributorů.
9. K čl. I. bodu 3 výroku prvostupňového rozhodnutí žalobce uvedl, že úprava koryta a výtoku z rybníku má být provedena na pozemku p. č. X, jehož majitel s tím nesouhlasí.
10. V čl. II. bodu 1 výroku prvostupňového rozhodnutí jsou uvedeny pozemky, které se stavbou nesouvisí, a to p. č. X, X, X a X. Tyto pozemky se staly pozemky pro vedení inženýrských sítí pro veřejnou potřebu účelově v lednu 2017 a tento rádobý veřejný zájem nesouvisí se stavbou. Pokud by tomu bylo jinak, musel by být v rámci stavby zohledněn i požadavek obce K. na výstavbu spojovací komunikace mezi areálem elektrárny a silnicí

II/608. Územní rozhodnutí na stavbu by nemohlo být vydáno dříve, než bude splněn tento požadavek.

11. Žalobce dále namítl, že územní rozhodnutí bylo vydáno na základě jiné dokumentace, než která byla přiložena k žádosti o vydání územního rozhodnutí. Nová dokumentace doznala mnoho změn, proto měl správní orgán I. stupně povinnost vyžádat od dotčených orgánů nová vyjádření ke změněné dokumentaci. Žalobce k tomu uvádí, že neplatná jsou též všechna vyjádření dotčených orgánů vydaná před zahájením územního řízení, konkrétně vyjádření odboru životního prostředí Městského úřadu K. n. V. ze dne 12. 12. 2016, vyjádření odboru dopravy Městského úřadu K. n. V. ze dne 11. 11. 2016, vyjádření Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje ze dne 12. 12. 2016, vyjádření Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 23. 11. 2016.
12. S ohledem na emisní vlivy stavby mělo být vydáno integrované povolení dle zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), a to již ve fázi územního rozhodnutí. V integrovaném povolení by byly stanoveny závazné podmínky provozu komplexu zařízení s přihlédnutím k jejich synergickému efektu.
13. Žalobce dále poukázal na rozpor čl. II bodu 16 výroku prvostupňového rozhodnutí, podle něhož nebudou odstraněny nánosy z koryta bezejmenné vodoteče a budou zachovány dřeviny ve svahu koryta, se stanoviskem EIA, podle něhož je součástí projektu odstranění náletové zeleně a vyčištění koryta bezejmenné vodoteče.
14. Žalobce napadá též čl. II bod 23 výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť nezohledňuje podmínky stanovené změnou č. 1 územního plánu K. pro využití plochy Z5. Jde o to, že výrobní objekty mají být lokalizovány tak, aby byly důsledně dodrženy limity hluku ve vnějším prostoru a aby plocha výroby byla oddělena od plánované obytné zástavby pruhem zeleně o šířce nejméně 10 m. Dále je v územněplánovací dokumentaci uvedeno, že pozice zastavitelné plochy Z5 odpovídá možnosti umístit sídlo obchodní společnosti s nabídkou služeb a prodeje žádaných komodit. Danou stavbu ovšem nelze považovat za takový záměr.
15. Žalobce je toho názoru, že stavba nedodržuje opatření pro předcházení, snížení a kompenzaci možných vlivů na životní prostředí (191) stanovené v Zásadách územního rozvoje Středočeského kraje přijatá na základě doporučení SEA, podle něhož má být při výstavbě logistických a průmyslových areálů dodržen koeficient zeleně v minimální hodnotě 40 % s přihlédnutím ke specifikům umístění a velikosti areálu. Při umístění na vysoce bonitních půdách se doporučuje zvážit požadavek na vyšší koeficient zeleně.
16. Prvostupňové rozhodnutí je zmatečné, nejasné a nepřezkoumatelné z důvodu, že se odvolává na závazné stanovisko k posouzení vlivů na životní prostředí, jež mělo vydat Ministerstvo životního prostředí, ve skutečnosti jej však vydal Krajský úřad Středočeského kraje. Zmatečnost a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí zakládá též to, že žalobce v něm je identifikován jako účastník řízení neaktuální právní formou (označen jako občanské sdružení, ačkoliv se jedná o zapsaný spolek) a neaktuální adresou sídla (K. 147 namísto K. 81).
17. Podle žalobce se dokumentace ke stavbě nedostatečně vypořádává s tím, že na dotčených pozemcích jsou půdy II. třídy ochrany zemědělského půdního fondu, které lze jejich účelu

odejmout jen v případě, že jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem na ochraně zemědělského půdního fondu.

18. Žalobce dále uvádí, že námitky společnosti R., obce K., Z. o. Č. z. s. K., L. a J. E. a obce Ú. byly vypořádány nedostatečně nebo v rozporu se skutečností.
19. Žalobce namítl, že výška stavby bude převyšovat všechny stavby v okolí, tedy negativně ovlivní celkový ráz krajiny. Při hodnocení stavby je třeba zohlednit všechny synergické jevy v okolí kumulovaně, tj. provoz na dálnici D8, silnici II/608, provozy již realizovaných skladových hal, záměry nových distribučních hal a budoucí propojení silnice R7 a dálnice D8, včetně uvažované výstavby mezinárodního letiště V. Jde především o posouzení hladiny hluku. V případě, že neexistuje metodika pro zohlednění kumulativních vlivů, je třeba vycházet z nejhoršího možného scénáře.
20. Žalobce má za to, že se nemohl dostatečně vyjádřit ke stavbě, protože správní orgán I. stupně zcela upustil od místních šetření. Tvrzení, že mu jsou dobře známy poměry v území, se jeví jako účelové.
21. Žalovaný se k žalobě nevyjádřil.
22. Osoba zúčastněná na řízení 3. ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalovaný nekriticky přejal závěry posudků, aniž by je konfrontoval se stanovisky protistran, přestože jimi byl upozorněn na věcné a právní nedostatky posudků. Zpracovatelé posudků si jsou vědomi této praxe, a proto se dopouští tendenčních závěrů. Osoba zúčastněná na řízení 3. několikrát žádala žalovaného, aby nezávisle na stavebníkovi nechal posoudit zatížení regionu hlukem a emisemi. Nestalo se tak, přestože jsou k dispozici protokoly měření hluku v dané oblasti prokazující překročení hlukových limitů. Ministerstvo zdravotnictví ve svém metodickém stanovisku akceptuje, že při posuzování dodržení hygienických limitů hluku je třeba vycházet z tzv. součtového efektu různých zdrojů hluku.
23. Osoba zúčastněná na řízení 4. ve svém vyjádření k žalobě poukázala na to, že ve správním řízení vyjádřila nesouhlas se stavbou, a to z důvodu umístění inženýrských sítí a připojení potrubí tzv. plynovodu. Tyto sítě nemají sloužit veřejné potřebě a nejsou ve veřejném zájmu, jak se snaží stavebník předstírat. Osoba zúčastněná na řízení 4. nesouhlasí s vypořádáním připomínky č. 7 uplatněné obcí K., tedy že umístění stavby nelze podmiňovat výstavbou příjezdové cesty do stávajícího energocentra v K. Papírna i energocentrum mají být spolu provozně provázané, přímo závislé. Tvrzení obsažené v rozhodnutí, že při výrobě hygienického papíru nedochází k úniku škodlivin a zápachu do ovzduší, je v rozporu s dokumentací EIA.
24. Osoba zúčastněná na řízení 6. se s žalobou plně ztotožnila.
25. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.
26. Ze správního spisu soud zjistil, že stavebník podal dne 11. 1. 2017 žádost o vydání územního rozhodnutí na stavbu „Výroba tissue s recyklací vody K.“ na pozemcích p. č. X, X, X a X v katastrálním území K. Navazující inženýrské objekty (vedení médií pro veřejnou potřebu) a inženýrské objekty rekonstrukce hráze a podhrází malé vodní nádrže K. s výstavbou rozdělovacího objektu a navazujících úprav koryta bezejmenné vodoteče a přechodu do přirozeného koryta P. potoka se dotýkají i dalších pozemků v žádosti dále specifikovaných. V žádosti jsou popsány změny záměru oproti projektu „Výroba tissue B. B. K.“ zpracovanému v říjnu 2016. K žádosti byla přiložena aktualizace studie posouzení vlivů stavby na krajinný ráz podle změn záměru k územnímu řízení z října 2016,

vyhodnocení vlivu stavby na kvalitu ovzduší z prosince 2016, akustická studie z prosince 2016, včetně doplňku z dubna 2017, a odborný posudek dle § 11 odst. 8 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, z února 2017.

27. Správní orgán I. stupně dne 28. 2. 2017 oznámil zahájení územního řízení a vyzval účastníky řízení k podání námitek ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto oznámení (to je doručeno 15. den po jeho vyvěšení na úřední desku).
28. Dne 28. 3. 2017 podal žalobce jakožto dotčená veřejnost dle § 3 písm. i) bodu 2 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění zákona č. 39/2015 Sb. (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), připomínky. V nich uvedl, že záměr předložený do územního řízení se odchyluje od záměru posouzeného v procesu EIA, stanoviska dotčených orgánů vydaná v listopadu a prosinci 2016 se vyjadřují k jiné dokumentaci, platnost stanoviska Středočeských vodáren, a. s. již uplynula. Dále uvedl, že dne 26. 4. 2014 proběhlo v obci K. referendum, v němž se občané obce vyjádřili negativně k výstavbě papírny. Poukázal na zvýšení hladiny hluku v dané lokalitě a požádal o provedení nového měření pod společnou kontrolou účastníků řízení. Žalobce zmínil, že pozemky, na nichž bude stavba postavena, byly převedeny ze zemědělské půdy do plochy pro výrobu a skladování (Z5) změnou č. 1 územního plánu, která byla u krajského soudu napadena návrhem na zrušení opatření obecné povahy. Žalobce namítl, že v dokumentaci došlo ke změně vedení inženýrských sítí mezi elektrárnou a výrobou tissue, sítě jsou nyní účelově prezentovány jako sítě pro veřejnou potřebu, přestože žalobce jejich vybudováním sleduje toliko osobní prospěch. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas s vydáním územního rozhodnutí, dokud nebude realizována příjezdová komunikace mezi areálem elektrárny a silnicí II/608.
29. Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, vydal dne 13. 1. 2017 souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, a to na celé ploše pozemků p. č. X a X, které se nachází ve II. třídě ochrany.
30. Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, vydal dne 30. 3. 2017 závazné stanovisko k umístění stacionárního zdroje znečišťování ovzduší, jímž vyslovil souhlas s umístěním stavby. Krajský úřad v něm konstatoval, že v dotčeném území je překračován pouze imisní limit ročních koncentrací bezo(a)pyrenu. Zprovozněním záměru by neměla být imisní zátěž navýšena o více než 1 % imisního limitu (započten je vliv nárůstu dopravy).
31. Městský úřad K. n. V., odbor životního prostředí, vydal dne 26. 4. 2017 souhlasné závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku – vodního toku P. potok a bezejmenné vodoteče. Zásah spočívá ve vyčištění koryta P. potoka v délce 4,66 m a bezejmenné vodoteče pod malou vodní nádrží K. v celkové délce 363 m. Podmínkou vydaného souhlasu je, že zásahy v bezejmenné vodoteči v úseku od propustku u ČOV K. po soutok s Č. budou omezeny na odstranění keřů přímo z koryta, nedojde k odstraňování nánosů, budou zachovány dřeviny ve svahu koryta. Tyto podmínky vychází z toho, že daný úsek vodoteče plní ekologicko-stabilizační funkci.
32. Výzvou ze dne 27. 4. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně účastníky řízení o tom, že shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí, vyjmenoval nově doložené podklady a poučil účastníky o jejich právu vyjádřit se ve stanovené lhůtě k podkladům rozhodnutí.

33. Žalobce se k podkladům rozhodnutí vyjádřil dne 5. 5. 2017. Podstatná část vyjádření odpovídá již dříve uplatněným připomínkám. Nově je uvedeno, že stavba bude převyšovat okolní objekty, je třeba respektovat územní plán, jenž pro plochy výroby a skladování požaduje maximálně 3 podlaží. V rozptylové studii je uvedeno, že výpočty jsou prováděny dle nejbližší měřicí stanice v M. B., což ovšem neodpovídá skutečnosti, neboť nejbližší měřicí stanice je v K. a v K. n. V. Rozptylovou studii je proto třeba přepracovat. Závěrem žalobce uvedl, že umístěním další stavby do hlukově i emisně zasaženého území, byť sama bude znamenat jen malý příspěvek, zhoršuje kvalitu života v území a porušuje právo každého na příznivé životní prostředí.
34. Dne 24. 5. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž byla umístěna stavba do území. Stavba zahrnuje vlastní areál výroby tissue na pozemcích p. č. X a X, koridory inženýrských sítí pro veřejnou potřebu (distribuční soustava elektřiny, vedení generátorového plynu, tepelné energie a zemního plynu, optický kabel, výtlak vyčištěných odpadních vod, výtlak užitkové vody) na 13 pozemcích mimo areál výroby a úpravu koryt a výtoků z rybníka dotýkajících se 9 pozemků. K námitkám žalobce správní orgán I. stupně uvedl, že k totožnosti stavby se záměrem posouzeným v procesu EIA se vyjádřil Krajský úřad Středočeského kraje dne 15. 2. 2017 pod čj. 009733/2016/KUSK. Z tohoto vyjádření plyne, že stavba, která je předmětem územního řízení, je shodná se záměrem posouzeným v procesu EIA. Pokud jde o zvýšení hladiny hluku, správní orgán I. stupně poukázal na předloženou akustickou studii a doplňující odborné vyjádření, z nichž plyne, že v obci K. nedochází k překračování ekvivalentní hladiny akustického tlaku a příspěvek 0,1 dB z hlediska dopravy projektu výroba tissue nebude představovat překročení hygienických limitů v této lokalitě. V noční době nebude nákladní doprava v areálu provozována a veškeré výduchy technologie jsou chráněny protihlukovými stěnami, takže příspěvek hluku v nočních hodinách je 0. Koridory inženýrských sítí mohly být v souladu s § 18 odst. 5 stavebního zákona umístěny do nezastavěného území, neboť jde o vedení sítí pro veřejnou potřebu a územněplánovací dokumentace jejich vedení výslovně nevylučuje.
35. Proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno několik odvolání, mj. odvolání žalobce. Ten uvedl v odvolání shodné námitky jako v žalobě.
36. Žalovaný požádal Ministerstvo zdravotnictví o přezkoumání závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Středočeského kraje, neboť podaná odvolání míří i do tohoto stanoviska. Ministerstvo zdravotnictví přípisem ze dne 13. 12. 2017, čj. MZDR 41588/2017-4/OVZ, závazné stanovisko potvrdilo. Dále žalovaný požádal Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, o přezkoumání závazného stanoviska tohoto orgánu ze dne 30. 10. 2015, čj. 050898/2015/KUSK (stanovisko EIA). Odbor životního prostředí a zemědělství sdělil přípisem ze dne 27. 9. 2017, že krajský úřad jakožto orgán posuzování vlivů záměru na životní prostředí se v územním řízení vyjadřuje pouze k tomu, zda předložený záměr odpovídá záměru, jenž byl podroben posouzení vlivů na životní prostředí (EIA). Dospěje-li k závěru, že změny záměru nemohou mít významný negativní vliv na životní prostředí, žádné závazné stanovisko nevydává. Krajskému úřadu bylo oznámeno zahájení územního řízení, přičemž po obstarání doplňujícího vyjádření osoby s odbornou způsobilostí k možnosti ovlivnění vodohospodářských poměrů v území dospěl k závěru, že změny záměru nejsou takového rozsahu, aby představovaly významný negativní vliv. Souhlasné stanovisko krajského úřadu ze dne 30. 10. 2015 tak je stále platné.
37. Žalovaný vyrozuměl účastníky řízení o doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí a poučil je o právu seznámit se s nimi ve lhůtě 10 dnů. Vyrozumění bylo zasláno zástupci žalobce.

38. Dne 19. 7. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které doručil žalobci i jeho zástupci do datové schránky, stejně jako ostatním odvolatelům a jmenovitě vymezeným účastníkům řízení, ostatním účastníkům doručil rozhodnutí veřejnou vyhláškou.
39. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
40. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí akcentoval, že žalobce je účastníkem řízení dle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, v důsledku čehož vymezil okruh námitek, které žalobci nepřísluší uplatňovat, neboť se netýkají veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny.
41. K tomu soud uvádí, že žalobci by jistě náleželo v územním řízení postavení účastníka podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Územní řízení v dané věci je ovšem současně tzv. navazujícím řízením ve smyslu § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 10. 2017, tedy řízením, ve kterém se vydává rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, které povoluje umístění nebo provedení záměru posuzovaného podle tohoto zákona. Dle § 9c odst. 3 zákona o posuzování vlivů se účastníkem navazujícího řízení stává též dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodu 2, pokud se podáním písemného oznámení přihlásí stavebnímu úřadu ve lhůtě 30 dnů od zveřejnění dle § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů. Dotčenou veřejností dle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o posuzování vlivů je právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je podle zakladatelského právního jednání ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví, a jejíž hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost, která vznikla alespoň 3 roky před dnem zveřejnění informací o navazujícím řízení podle § 9b odst. 1, případně před dnem vydání rozhodnutí podle § 7 odst. 6, nebo kterou podporuje svými podpisy nejméně 200 osob.
42. V dané věci byly informace o navazujícím řízení zveřejněny dne 28. 2. 2017. Dne 28. 3. 2017 doručil žalobce výslovně označený jako dotčená veřejnost dle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o posuzování vlivů své podání ve věci. Z výpisu ze spolkového rejstříku plyne, že žalobce byl založen dne 29. 10. 2013, byl zapsán do rejstříku dne 1. 1. 2014 a předmětem jeho činnosti je dle stanov ochrana přírody a krajiny, životního prostředí a veřejného zdraví. Je zřejmé, že žalobce splňuje všechny podmínky upravené v § 3 písm. i) bodu 2 zákona o posuzování vlivů, takže se stal účastníkem územního řízení na základě § 9c odst. 3 zákona o posuzování vlivů ve spojení s § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Je zřejmé, že účast dotčené veřejnosti v navazujícím řízení není omezena jen na hájení zájmů dle § 1 – 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, nýbrž je dána v širokém rozsahu, jenž navazuje na předmět posouzení vlivů záměru na životní prostředí. Předmětem tohoto posouzení jsou dle § 2 zákona o posuzování vlivů vlivy na veřejné zdraví a vlivy na životní prostředí, zahrnující vlivy na živočichy a rostliny, ekosystémy, půdu, horninové prostředí, vodu, ovzduší, klima a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní památky, vymezené zvláštními právními předpisy a na jejich vzájemné působení a souvislosti. V soudním řízení pak může dotčená veřejnost napadat hmotnou nebo procesní zákonnost rozhodnutí, za tím účelem se má za to, že dotčená veřejnost má práva, na nichž může být v navazujícím řízení zkrácena (§ 9d odst. 1 zákona o posuzování vlivů). Minimálně shodný rozsah legitimace je

třeba dotčené veřejnosti přiznat i v samotném navazujícím řízení. Právě řečené nicméně neznamená, že by dotčená veřejnost byla oprávněna dovolávat se ochrany hmotných a procesních práv jiných subjektů (účastníků řízení).

43. V návaznosti na právě uvedené dospěl soud k závěru, že rozbor legitimace žalobce v územním řízení obsažený na str. 8 – 10 je chybný, neboť se upíná toliko k § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny a zcela pomíjí, že žalobce se územního řízení účastní coby dotčená veřejnost dle § 9c odst. 3 písm. b) zákona o posuzování vlivů.
44. S ohledem na výše uvedené žalobci nepřísluší namítat vady doručování napadeného rozhodnutí prostřednictvím veřejné vyhlášky. Žalobci samotnému, stejně jako dalším účastníkům řízení, bylo napadené rozhodnutí doručeno individuálně, a to do datové schránky. Žalobce jistě není na svých právech dotčen tím, že se řízení na jeho straně nemohou účastnit další (blíže neoznačené) osoby, jimž nebylo řádně doručeno veřejnou vyhláškou. Žalobce jistě mohl tyto osoby o vydání rozhodnutí vyrozumět sám, měl-li zájem na tom, aby spolu s ním podaly žalobu proti napadenému rozhodnutí. Především však žalobce je oprávněn napadat hmotnou nezákonnost rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, s výjimkou ochrany práv třetích osob. Soud se proto tímto žalobním bodem věcně nezabýval a neprovedl ani důkazy žalobcem navržené k prokázání jím tvrzených vad doručování napadeného rozhodnutí veřejnou vyhláškou.
45. Žalobce dále na stranách 7 – 8 (odst. 36 – 50) žaloby poukazuje na to, že nebyly řádně a věcně správně vypořádány odvolací námitky uplatněné jinými účastníky řízení (společností R., obcí K., Z. o. Č. z. s. K., L. a J. E. a obcí Ú.). K těmto námitkám soud souhrnně uvádí, že žalobci nepřísluší dovolávat se vad rozhodnutí, která se týkají rozhodnutí o námitkách uplatněných jinými účastníky řízení, neboť jde o porušení procesních práv jiných osob. Soud se proto tímto žalobním bodem věcně nezabýval pro nedostatek věcné legitimace žalobce.
46. Žalobce dále poukazuje na to, že stavbou je dotčen i pozemek p. č. X, přestože jeho vlastník s tím nesouhlasí, a pozemky p. č. X, X, X a X, na nichž jsou vedeny inženýrské sítě, které jsou účelově vydávány za projekt ve veřejném zájmu. K tomu soud uvádí, že žalobce v žalobě netvrdí, že by on sám nebo některý z jeho členů měl ke kterémukoliv ze zmíněných pozemků věcné právo. Za této situace žalobci nepřísluší, aby se žalobou domáhal ochrany věcných práv třetích osob k pozemkům dotčených stavbou. Námitka žalobce tak zjevně překračuje rozsah jeho věcné legitimace, neboť se nijak nedotýká postupu správních orgánů v řízení ani ochrany zájmů dotčených v procesu posouzení vlivů na životní prostředí. Jde výlučně o soukromý zájem třetích osob, k jehož hájení není žalobce legitimován.
47. Ve vztahu k ostatním žalobním bodům dospěl soud k závěru, že žalobci přísluší věcná legitimace, a proto se jimi věcně zabýval (tedy pokud tomu nebránily vady řízení, především nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí).
48. Žalobce namítl, že stavba se odlišuje od záměru, který byl předmětem procesu EIA, a proto ji bylo třeba znovu posoudit. Soud nejprve ověřil, že podstatou shodná odvolací námitka byla v základní rovině uplatněna i v odvolání, v němž žalobce prvostupňovému rozhodnutí vytkl, že nebyla provedena rozdílová analýza. Žalovaný na tuto odvolací námitku reagoval tak, že ke stavbě se vyjádřil dotčený orgán (odbor životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Středočeského kraje), jenž dne 27. 9. 2017 sdělil, že stanovisko

EIA je stále platné. Správní orgán I. stupně odkázal ve svém rozhodnutí na vyjádření Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 15. 2. 2017.

49. Soud k tomu uvádí, že v důsledku přijetí zákona č. 39/2015 Sb., jímž byl novelizován zákon o posuzování vlivů, byl nově nastaven vztah mezi stanoviskem EIA a navazujícími řízeními. Součástí tohoto nového mechanismu je i tzv. coherence stamp upravený v § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů, jenž má pro účely navazujícího řízení ověřit, zda záměr předkládaný do tohoto povolenacího řízení je shodný se záměrem, k němuž bylo vydáno stanovisko EIA, resp. zda nevykazuje významné odchylky.
50. Podle § 9 odst. 4 zákona o posuzování vlivů předloží oznamovatel nejméně 30 dnů před podáním žádosti o zahájení navazujícího řízení dotčenému orgánu na úseku posuzování vlivů na životní prostředí dokumentaci pro příslušné navazující řízení včetně úplného popisu případných změn oproti záměru, ke kterému bylo vydáno stanovisko. Dotčený orgán na úseku posuzování vlivů ověří na základě oznámení o zahájení řízení zaslaného tomuto orgánu správním orgánem příslušným k vedení navazujícího řízení každý záměr a vydá nesouhlasné závazné stanovisko, jestliže došlo ke změnám záměru, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména ke zvýšení jeho kapacity a rozsahu nebo ke změně jeho technologie, řízení provozu nebo způsobu užívání. Tyto změny jsou předmětem posuzování podle § 4 odst. 1 písm. f). Jestliže nedošlo ke změnám záměru podle věty druhé, dotčený orgán na úseku posuzování vlivů závazné stanovisko nevydává. Nesouhlasné závazné stanovisko může tento dotčený orgán vydat také tehdy, pokud dokumentace podle věty první nebyla předána včas nebo pokud popis případných změn není úplný.
51. Z obsahu správního spisu plyne, že Krajský úřad Středočeského kraje vydal dne 15. 2. 2017 pod čj. 009733/2016/KUSK vyjádření, v němž uvedl, že mu byla dne 18. 1. 2017 předložena žádost o vyjádření ke stavbě, která je ve vyjádření rámcově popsána. Dále je konstatováno, že součástí předložené dokumentace je též informace o naplňování podmínek stanoviska EIA a soupis změn oproti posuzovanému záměru. Z hlediska zákona o posuzování vlivů krajský úřad sdělil, že dokumentace obsahuje popis změn záměru oproti záměru posouzenému v procesu EIA a informace o naplňování podmínek závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, včetně doplňujících hodnocení a studií vycházejících z těchto podmínek. Krajský úřad dále informoval, že záměr ověří dle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů na základě oznámení o zahájení řízení zaslaného tomuto úřadu správním orgánem příslušným k vedení navazujícího řízení. Dospěje-li k závěru, že změny nemohou mít významný negativní vliv na životní prostředí, závazné stanovisko nevydává. V odvolacím řízení vyžádal žalovaný u odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Středočeského kraje změnu či potvrzení stanoviska. Uvedený odbor na to reagoval vnitřním sdělením ze dne 27. 9. 2017, v němž uvedl, že mu dne 28. 2. 2017 bylo doručeno oznámení o zahájení územního řízení týkajícího se posuzované stavby. Před doručením tohoto oznámení předložil stavebník krajskému úřadu žádost o vyjádření k dokumentaci pro územní řízení. K této dokumentaci si krajský úřad vyžádal doplnění podkladů k záměru, konkrétně hydrogeologický posudek k navrhované změně spočívající v zapuštění stavby do hloubky 1,5 m pod terén. Na základě toho pak krajský úřad konstatoval, že změny záměru nejsou takového rozsahu, aby představovaly významný negativní vliv. Proto nebylo třeba záměr podrobit novému posouzení.

52. Soud k tomu uvádí, že obsahem správního spisu je doloženo, že stavebník i správní orgán I. stupně postupovali dle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů. Tento postup nemá žádné formální vyústění, neboť zmíněné ustanovení předpokládá vydání formálního aktu pouze v podobě negativního závazného stanoviska. Jestliže ovšem stavba, která je předmětem územního řízení, nevykazuje takové změny oproti záměru posouzenému v procesu EIA, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, žádný akt se nevydává. Žalovaný vnitřním sdělením ze dne 27. 9. 2017 potvrdil, že v daném případě jde právě o případ, kdy nebyly shledány významné negativní vlivy změny stavby na životní prostředí.
53. Samotná skutečnost, že stavba, která byla projednávána v územním řízení, se liší od stavby posouzené v procesu EIA, neznamená, že by vydané stanovisko EIA nebylo dostatečným podkladem pro územní řízení a bylo by třeba stavbu znovu posoudit v procesu EIA. Představa žalobce, že záměr posouzený v procesu EIA a stavba předložená do územního řízení musí být identické, neodpovídá smyslu procesu posuzování vlivů na životní prostředí. Účelem stanoviska EIA je právě stanovit podmínky pro jednotlivé fáze povoleného procesu. Je žádoucí, aby v záměru předloženém do procesu EIA byly provedeny úpravy v závislosti na výsledku posouzení jeho vlivů na životní prostředí. Smysl tohoto procesu totiž nespočívá toliko v tom, aby byly posouzeny vlivy záměru na životní prostředí, ale aby byly formulovány podmínky týkající se navazujících řízení, což implikuje dynamiku dalšího postupu. Změny posouzeného záměru nemusí být dány výlučně podmínkami stanovenými ve stanovisku EIA, ale mohou být přáním investora. Pakliže souhrn provedených změn nevede k tomu, že by mohlo být významným způsobem negativně ohroženo životní prostředí, není třeba provádět nové posouzení EIA.
54. Žalobce výslovně zmínil pouze to, že zastavěná plocha stavby se zvýšila o 550 m², obsahuje jiné stavební a inženýrské objekty (blíže nespecifikované). Zvýšení zastavěné plochy výrobní budovy o 550 m² na 5 481 m² v důsledku jejího prodloužení o 10,5 m jistě není změnou, která by měla významný negativní vliv na životní prostředí. V jejím důsledku totiž dochází toliko k záboru větší části pozemku, aniž by to cokoliv vypovídalo o vstupních potřebách provozu a produkovaných emisích. Ostatně součástí záměru posouzeného v procesu EIA je též přístavba, která měla být ke stavbě přistavěna ve II. etapě, přičemž jako celková zastavěná plocha objektu se udává 5 817 m². Zastavěná plocha stavby, která je předmětem územního řízení, je tedy dokonce menší. Žalobce se dále pouze obecně zmínil o tom, že stavba obsahuje jiné stavební a inženýrské objekty. Z popisu změn, který je součástí průvodní zprávy dokumentace pro územní rozhodnutí plyne, že objektová soustava byla doplněna o dešťovou kanalizaci, úpravu koryt a výtoků z rybníka, potrubní přípořek pro budoucí plynovod, přičemž některé další již dříve plánované objekty byly rozděleny na dílčí objekty (kanalizace odpadních vod, zásobování vodou). Tyto změny evidentně nejsou takového charakteru, že by jejich důsledkem byla změna vlivů záměru na životní prostředí. Jiné provedené změny žalobce ve své žalobní námitce neuvedl a není úkolem soudu, aby na místo žalobce dohledával případné nezákonnosti plynoucí z obsahu správního spisu. Po žalobci, jenž je v soudním řízení zastoupen advokátem, lze jistě požadovat, aby své výhrady týkající se provedených změn vymezil zcela konkrétně a rovněž poukázal na to, proč se domnívá, že tyto změny mohou mít jednotlivě či ve svém souhrnu významný negativní dopad na životní prostředí. Těmto požadavkům obsah žaloby nedostál. Soud se proto omezil na výše uvedené hodnocení a uzavírá, že žalobní bod není důvodný.

55. Nedůvodný je i požadavek žalobce, aby správní orgán I. stupně provedl rozdílovou analýzu, která je nezbytnou součástí rozhodnutí o umístění stavby. Z právní úpravy nelze dovodit povinnost správního orgánu I. stupně, jakožto stavebního úřadu, aby analyzoval rozdíly mezi záměrem posouzeným v procesu EIA a stavbou projednávanou v územním řízení. Provedené změny je s ohledem na § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů povinen sepsat stavebník a předkládají se dotčenému orgánu na úseku posuzování vlivů na životní prostředí jako podklad pro tzv. coherence stamp. Přesně takto stavebník v dané věci postupoval. Žalobce se mohl s provedenými změnami, které jsou popsány v příloze č. 1 průvodní zprávy dokumentace pro územní rozhodnutí, seznámit a vyjádřit se k nim.
56. Další okruh námitek žalobce souvisí se souladem stavby s územním plánem K. Soud posoudil soulad stavby s územním plánem sídelního útvaru K., ve znění jeho změny č. 1 schválené dne 25. 4. 2012. Přestože je tato změna územního plánu předmětem soudního řízení vedeného u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 50 A 4/2015, je toto opatření obecné povahy stále platné a především bylo platné ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Územněplánovací dokumentace není součástí správního spisu v nyní projednávané věci, je nicméně zřejmé, že oba správní orgány ji měly k dispozici a vycházely z ní. Judikatura dovodila, že za součást správního spisu ve věci řízení dle stavebního zákona se považuje též územněplánovací dokumentace, byť je uchovávána odděleně (viz rozsudky NSS ze dne 20. 3. 2008, čj. 6 As 11/2007 – 77, a ze dne 3. 3. 2010, čj. 1 As 85/2009 – 108). Jelikož má soud územněplánovací dokumentaci k dispozici v souvislosti s řízením vedeným pod sp. zn. 50 A 4/2015, nevyžýval správní orgány k doplnění správního spisu o tuto odděleně uchovávanou dokumentaci. Soud doplňuje, že změna č. 3 územního plánu není pro danou věc významná, neboť nezahrnuje pozemky dotčené posuzovanou stavbou, změna č. 2 nebyla vydána.
57. Z územněplánovací dokumentace soud zjistil, že pozemky, na nichž je umístěna stavba, se nachází v zastavitelné ploše Z5, která je funkčně určena k využití jako plocha výroby a skladování. Změna č. 1 územního plánu, která tuto plochu vymezila jako zastavitelnou s výše uvedeným regulativem, nevymezuje způsoby využití této plochy, odkazuje na definici regulativů obsaženou v územním plánu sídelního útvaru K. Pouze pro plochu Z5 v návaznosti na stanovisko k posouzení vlivů změny č. 1 na udržitelný rozvoj území stanoví podmínku, že výrobní objekty je třeba lokalizovat s důsledným dodržáním hlukových emisí ve vnějším prostoru v souladu s platnými právními předpisy a tyto objekty je třeba situovat na severu a východě plochy. Dále je třeba oddělit výrobní plochu od plánované obytné zástavby pruhem zeleně (keře a stromy) minimálně v šířce 10 m. Případná stání mobilní techniky musí být zabezpečena proti úniku ropných látek – nejlépe osazením lapače olejů a benzinů. Územní plán sídelního útvaru K. stanoví pro plochy výroby a skladování (VS) tyto regulativy: 1) charakteristika území – hlavní funkcí území jsou plochy a objekty staveb lehké výroby a skladování; 2) přípustné využití – výroba a montáž, areály skladů, zařízení silniční dopravy, stavby technické infrastruktury, sběrné dvory, obslužné komunikace a rozvody inženýrských sítí, odstavné parkovací plochy, vyhrazená zeleň; 3) nepřípustné využití – bydlení (kromě bydlení správce), kultura, školství, sport a rekreace, zemědělská výroba, odstavování vozidel mimo vlastní pozemek; 4) pravidla pro uspořádání území – stanovena dle konkrétního záměru, plochy je nutné doplnit zelení, maximální počet podlaží 3.
58. Žalobce konkrétně namítá, že v bodu 23 článku II. výroku prvostupňového rozhodnutí není splněna podmínka týkající se plochy Z5. Žalovaný k obsahově shodné odvolací

námítce uvedl, že desetimetrový pás zeleně byl stanoven územním plánem z hlediska ochrany hluku; dotčený orgán na úseku ochrany veřejného zdraví neshledal v daném záměru důvody pro realizaci protihlukového opatření. Soud k tomu uvádí, že posuzovaná stavba odpovídá funkčnímu využití zastavitelné plochy Z5 (plocha výroby a skladování). Pro takové funkční plochy nejsou stanoveny žádné regulativy, pokud jde o maximální podíl zastavěné plochy, minimální podíl zeleně apod. Vzhledem k rozloze stavby a souvisejících zařízení, která nepřekračuje žádné předepsané regulativy, nebylo možné stavbu koncentrovat na sever a východ plochy, stavba vyplňuje v zásadě celou plochu. Pokud jde o požadavek vymezení pásu zeleně o šířce nejméně 10 m, tomu stavba vyhovuje. V jižní části plochy je vymezen pás zeleně, který alespoň v polovině své délky dosahuje šířky 10 m (poté se s ohledem na vymezená parkovací místa zužuje) a skládá se ze stromů, keřů a živého plotu (viz celkový situační výkres – areál výroby tissue, číslo výkresu TP-A-7926, dále viz výkres sadových úprav). Ze stejných podkladů plyne, že obdobně má být oddělen stromy a keři areál papírny od okolí i v západním okraji areálu. Smyslem podmínky stanovené pro plochu Z5 změnou č. 1 územního plánu je vytvořit clonu mezi činnostmi provozovanou v této ploše od obytné zástavby. Tuto funkci mají plnit i plochy Z22 a Z17, které se nachází mezi plochou Z5 a nejbližší zástavbou stavbami pro bydlení. Účel sledovaný podmínkou platnou pro plochu Z5 stanovenou ve změně č. 1 územního plánu je v případě posuzované stavby dostatečně naplněn, a to jednak realizací pásu zeleně v západní a jižní části plochy Z5, jednak vzdálenějšími plochami zeleně Z22 a Z17. Stavba je v souladu s územněplánovací dokumentací. Žalobní bod je nedůvodný.

59. Dále žalobce uvedl, že stavba neodpovídá specifikaci uvedené ve změně č. 1 územního plánu, podle něhož zastavitelná plocha Z5 odpovídá možnosti umístit sídlo obchodní společnosti doplněné nabídkou služeb a prodeje komodit. Stavbu nelze považovat za záměr místního významu. Ke shodně formulované odvolací námítce žalovaný uvedl, že stavba je záměrem místního významu. Soud k tomu uvádí, že žalobcem citovaný text je obsažen v textové části odůvodnění změny č. 1 územního plánu. Odůvodnění územního plánu nemá žádný normativní charakter, pouze osvětluje koncepci, kterou se snažil pořizovatel změny územního plánu naplnit, a důvody, které jej k tomu vedly. Stavba umístěná do území napadeným rozhodnutím odpovídá regulativům pro plochu výroby a skladování vyjádřeným v textové části územního plánu sídelního útvaru K. ve spojení s textovou částí změny č. 1 územního plánu. Obsah odůvodnění změny č. 1 územního plánu je pro posouzení souladu stavby s územním plánem nerozhodný. Z tohoto hlediska je irelevantní, zda má stavba místní, nebo nadmístní význam. Stavební zákon rozlišuje plochy místního a nadmístního významu, což se však projevuje pouze při pořizování územněplánovací dokumentace, nikoliv při rozhodování o umístění stavby v územním řízení. Z žalobcem citované pasáže textové části odůvodnění změny č. 1 územního plánu plyne, že za záměr místního významu je považován záměr, jenž není vázán na blízkost dálnice D8 (mimoúrovňovou křižovatku), tedy nemá čerpat zásadní výhodu z vysoce kvalitního dopravního napojení lokality. V tomto ohledu je třeba stavbu papírny chápat jako záměr místního významu, neboť pro provoz stavby je zcela nerozhodné její umístění v bezprostředním sousedství s dálnicí D8. Žalobní bod je nedůvodný.
60. Žalobce má napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu, že stavba nesplňuje požadavky Zásad územního rozvoje Středočeského kraje vymezené v kapitole 4.3. jako opatření pro předcházení, snížení a kompenzaci možných vlivů na životní prostředí, konkrétně v odst. 191 písm. i). V tomto ustanovení je obsažen návrh společných projektových opatření pro plochy a koridory dopravy a technické infrastruktury, která mají v případě výstavby

logistických a průmyslových areálů podobu koeficientu zeleně v minimální hodnotě 40 % s přihlédnutím ke specifickým umístění a velikosti areálu, při umístění na vysoce bonitních půdách je vhodné zvážit stanovení vyššího koeficientu. Z formulace tohoto ustanovení je zřejmé, že jde o doporučený regulativ, který ovšem není přímo aplikovatelný a je určen k případnému převzetí do podrobnějších stupňů územněplánovací dokumentace. V daném případě ovšem územní plán K., v aplikovatelném znění, žádný požadavek na maximální podíl zastavěné plochy či minimální podíl zeleně nestanoví. Vzhledem k formulaci zmíněného ustanovení v zásadách územního rozvoje nejde o případ, kdy by se v důsledku absence uvedeného regulativu dostal územní plán K. do rozporu se zásadami územního rozvoje, takže by nastaly účinky dle § 54 odst. 5 stavebního zákona a nebylo by možné rozhodovat podle platného územního plánu. Žalobní bod je nedůvodný.

61. Žalobce zpochybňuje, že by kterýkoliv z koridorů uvedených v bodu 2 čl. I. výroku prvostupňového rozhodnutí byl určen pro veřejnou potřebu. Tento aspekt je odůvodněn nedostatečně a jde o zjevně účelovou konstrukci, která má umožnit vybudování sítí mezi stavbou a elektrárnou, aniž by bylo třeba měnit územní plán. Soud ve správním spisu ověřil, že žalobce uplatnil obsahově shodnou námitku již v řízení před správním orgánem I. stupně. V prvostupňovém rozhodnutí je námitka vypořádána odkazem na § 18 odst. 5 stavebního zákona a citací textu tohoto ustanovení. K námitkám jiných účastníků řízení, kteří uplatnili shodnou námitku, správní orgán I. stupně uvedl, že nelze v současné době poukazovat na to, že nejsou známi budoucí investoři a záměry v plochách sousedících s plochou Z5, které by měly inženýrské sítě využít. Ke každému záměru bude v budoucnu vedeno samostatné povolovací řízení, v němž bude muset být prokázáno napojení záměru na stávající infrastrukturu (str. 30 poslední odstavce prvostupňového rozhodnutí). Dále správní orgán I. stupně odkazuje na kapitolu A.3 průvodní zprávy dokumentace pro územní rozhodnutí a její přílohu č. 3 (str. 35 druhý odstavec prvostupňového rozhodnutí). Žalobce v odvolání zopakoval svoji námitku. Žalovaný se s ní vypořádal tak, že se plně ztotožnil s posudkem zpracovaným M. T., tedy že existence veřejného zájmu je prokázána a stavba je v souladu s územním plánem, takže není důvodné uplatňovat § 18 odst. 5 stavebního zákona. Obsah posudku je rekapitulován na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí.
62. Soud přisvědčil tvrzení žalobce, že žalovaný je sám povolán k tomu, aby posoudil právní otázku, zda lze koridor inženýrských sítí umístit do nezastavěného území. Nejde o otázku pro znalce, ostatně T., jehož stanovisko stavebník předložil, není žádným znalcem. Pokud ovšem žalovaný v napadeném rozhodnutí rekapituloval obsah stanoviska T. s dovětkem, že se s ním plně ztotožnil, je třeba rekapitulovaný text stanoviska považovat za vlastní právní názor žalovaného.
63. Z dokumentace pro územní rozhodnutí plyne, že koridor inženýrských sítí je veden především po pozemcích p. č. X a X. Z územněplánovací dokumentace platné ke dni vydání napadeného rozhodnutí soud zjistil, že pozemek p. č. X je součástí nezastavěného území v ploše funkčně vymezené jako orná půda, pozemek p. č. X je rovněž součástí nezastavěného území v ploše funkčně vymezené jako veřejná zeleň (kód VZ, pozemek je součástí změnové plochy Z17 ve změně č. 1 územního plánu sídelního útvaru K.). Plochu funkčně určenou jako orná půda je přípustné využít k umístění liniové stavby inženýrských sítí, plochu funkčně určenou jako urbanistickou zeleň (kód VZ) lze využít k rozvodům inženýrských sítí. Inženýrské sítě mají být dále umístěny na pozemku p. č. X pod vozovkou silnice II/608, což bylo povoleno rozhodnutím o zvláštním užívání

pozemní komunikace (v plochách dálnic, silnic II. a III. třídy umožňuje územněplánovací dokumentace umísťovat inženýrské sítě).

64. Žalobce se svojí námitkou domáhá ochrany nezastavěného území před nepřípustným využitím. Ochrana nezastavěného území je jedním z veřejných zájmů, k jehož naplňování slouží územní plánování (viz rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2014, čj. 5 As 161/2012 – 36). Normativně je vyjádřena v § 18 odst. 5 stavebního zákona, podle něhož lze v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umísťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, čj. 4 As 234/2017 – 38, k výkladu citovaného ustanovení uvedl, že umísťování záměrů bez toho, aby byly posouzeny a prověřeny v procesu pořizování a vydávání územněplánovací dokumentace, představuje určitou výjimku z jinak přísných předpisů chránících nezastavěné území před zastavěním. Stavební úřad je povinen při rozhodování o umístění takových záměrů postupovat obzvlášť obezřetně a při své úvaze o přípustnosti záměru zohlednit ochranu nezastavěného území a přírodních hodnot, jakož i další cíle a úkoly územního plánování. Musí zvážit, zda umísťovaný záměr je potřebný mj. i z hlediska zájmů sledovaných stavebním zákonem. Zde je tedy nutno vyhodnotit, zda potřeba umístění konkrétního záměru v nezastavěném území navrženým způsobem převáží nad veřejným zájmem na ochraně daného nezastavěného území, popř. zda není možné záměr realizovat jiným způsobem, který by byl k nezastavěnému území a hodnotám území uvedeným v § 18 odst. 4 stavebního zákona šetrnější (požadavek minimalizace zásahů do nezastavěného území). Z výše uvedeného ovšem plyne, že pokud vydaná územněplánovací dokumentace výslovně připouští umístění určitých záměrů do ploch nezastavěného území, posuzuje se v územním řízení primárně soulad záměru s regulativy platnými pro plochy nezastavěného území dotčené záměrem. V takovém případě jde totiž o záměr prověřený v procesu pořizování územněplánovací dokumentace. Pouze v případě, že by záměr nebyl v dané ploše nezastavěného území přípustný s ohledem na regulativy týkající se této plochy, je namístě uvažovat o aplikaci § 18 odst. 5 stavebního zákona.
65. V nyní posuzovaném případě je třeba přihlédnout k tomu, že platná územněplánovací dokumentace explicitně připouští umístění inženýrských sítí v plochách nezastavěného území, které jsou vymezeny na pozemcích dotčených inženýrskými sítěmi tvořícími součást stavby. Podmínkou přípustnosti těchto staveb není, aby se jednalo o inženýrské sítě pro veřejnou potřebu. Umístění inženýrských sítí do nezastavěného území je tedy v souladu s územněplánovací dokumentací, aniž by bylo třeba zvažovat aplikaci § 18 odst. 5 stavebního zákona. Úvahy týkající se aplikace právě uvedeného ustanovení by přicházely do úvahy poté, co by nebylo možné dospět k závěru, že územněplánovací dokumentace připouští umístění inženýrských sítí v plochách nezastavěného území. Explicitní zahrnutí tohoto způsobu využití ploch nezastavěného území do přípustného způsobu využití znamená, že v průběhu pořizování územněplánovací dokumentace bylo prověřeno umístění záměrů vymezených v přípustném způsobu využití těchto ploch nezastavěného území, a tedy podmínky ochrany nezastavěného území.

66. K tomu soud dodává, že jelikož mají být inženýrské sítě v plném rozsahu umístěny pod povrch pozemků, aniž by omezovaly územním plánem vymezený hlavní účel užití dotčených ploch (orná půda, veřejná zeleň), je zřejmé, že stavba není v tomto rozsahu v rozporu s veřejným zájmem na ochraně nezastavěného území, byť by prospěch z inženýrských sítí měl mít výlučně stavebník. S ohledem na výše uvedené se soud nezabýval tím, zda inženýrské sítě, které jsou součástí stavby, jsou skutečně určeny pro veřejnou potřebu. Žalobní bod je nedůvodný.
67. Žalobce dále namítá, že pro stavbu mělo být vydáno již ve fázi územního řízení integrované povolení. Ačkoliv žalobce uvedl obsahově shodnou námitku již v odvolání, žalovaný se k ní vůbec nevyjádřil. Zdánlivě o ní pojednal na str. 11 napadeného rozhodnutí v pátém odstavci, ovšem tam uvedená stručná argumentace se týká toho, že dotčené orgány byly s projektovou dokumentací obeznámeny, stejně jako s předmětem probíhajícího řízení, což je doloženo doručenkami u jednotlivých písemností. Tím ovšem žalovaný vůbec nereagoval na tu část odvolací námitky, která se týká povinnosti provozovat papírnu na základě integrovaného povolení dle zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), a názoru žalobce, že stavebník měl jako podklad pro vydání územního rozhodnutí předložit tzv. integrované povolení dle § 13 zákona o integrované prevenci. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů brání soudu v tom, aby se touto námitkou věcně zabýval, soud k ní proto musel přihlédnout z úřední povinnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 – 84). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
68. Žalobce tvrdí, že správnímu orgánu I. stupně byla předložena dokumentace k záměru s názvem „Výroba tissue B. B. K.“, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na stavbu s názvem „Výroba tissue s recyklací vody K.“. Tato nová dokumentace seznala mnoho změn, z toho důvodu měl správní orgán I. stupně povinnost vyžádat od dotčených orgánů nová vyjádření ke změněné dokumentaci. Nelze vydat rozhodnutí na základě vyjádření dotčených orgánů vztahujících se k jiné stavbě. Žalobce dále uvádí, že za neplatná považuje veškerá vyjádření dotčených orgánů vydaná před 11. 1. 2017, kdy teprve bylo zahájeno územní řízení. Neplatné tak je konkrétně vyjádření odboru životního prostředí Městského úřadu K. n. V. ze dne 12. 12. 2016, vyjádření odboru dopravy Městského úřadu K. n. V. ze dne 11. 11. 2016, vyjádření Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje ze dne 12. 12. 2016 (to se odvolává na dokumentaci předloženou dne 25. 10. 2016), vyjádření Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 23. 11. 2016 (to se odvolává na dokumentaci z 19. 10. 2016). Shodnou námitku uplatnil žalobce i v odvolání. Žalovaný k tomu uvedl, že je povinností stavebníka zajistit si stanoviska dotčených orgánů před podáním žádosti, jinak by musel správní orgán I. stupně řízení přerušit a vyzvat stavebníka k doplnění. Dotčené orgány byly obeznámeny s projektovou dokumentací a s probíhajícím správním řízením a jeho předmětem, což je doloženo doručenkami.
69. Výše uvedený žalobní bod v sobě zahrnuje několik dílčích otázek. V první řadě je třeba dát za pravdu žalovanému v tom, že stavebník by si měl sám opatřit závazná stanoviska či jiné formy souhlasů a vyjádření k dokumentaci pro územní rozhodnutí, a to před podáním žádosti o vydání územního rozhodnutí, a připojit je k žádosti [§ 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona]. Pokud tak neučiní, stavební úřad řízení přeruší a vyzve stavebníka k doplnění dokumentace o chybějící závazná stanoviska. Závazná stanoviska tedy nelze

považovat za neplatná jen z toho důvodu, že byla vydána dříve, než bylo zahájeno územní řízení. Nelze proto přisvědčit námitce žalobce, že by paušálně měla být vyloučena všechna závazná stanoviska vydaná před podáním žádosti správnímu orgánu I. stupně o vydání územního rozhodnutí. Jinou otázkou ovšem je, zda lze jako podklad pro vydání územního rozhodnutí akceptovat závazné stanovisko vydané k jiné verzi dokumentace pro územní rozhodnutí, než která je předmětem územního řízení. V dané věci byla k žádosti o vydání územního rozhodnutí připojena dokumentace z ledna 2017 označená pořadovým číslem 4 a názvem „Dokumentace pro územní řízení – změna č. 1“. Z úvodní strany průvodní zprávy dokumentace pro územní řízení plyne, že první verze označená jako „dokumentace pro územní řízení“ byla zpracována dne 3. 7. 2015, druhá verze rovněž označená jako „dokumentace pro územní řízení“ byla zpracována dne 24. 10. 2016, třetí verze označená jako „Dokumentace pro územní řízení – doplnění zemního plynu pro obec K.“ byla zpracována dne 20. 12. 2016. Z dokumentace ani nelze zjistit, v jakém ohledu se jednotlivé verze dokumentace liší, pouze v žádosti o vydání územního rozhodnutí stavebník popsal změny provedené oproti verzi z října 2016 (doplnění souhrnného popisu změn záměru oproti záměru posouzenému v procesu EIA, doplnění popisu vedení médií pro veřejnou potřebu a doplnění plynovodu pro zásobování obce K. zemním plynem a další). V průběhu územního řízení nebyla dokumentace měněna. Není pravdivé tvrzení žalobce, že by se název záměru v průběhu tohoto řízení změnil. Ze žádosti o vydání územního rozhodnutí plyne, že stavba byla nazvána „Výroba tissue s recyklací vody K.“, stejně byla stavba označena v prvostupňovém rozhodnutí. Z obsahu správního spisu se nepodává, že by v průběhu řízení byla dokumentace měněna či doplňována, doplňovány byly toliko některé odborné studie. Jistě nelze dospět k paušálnímu názoru, že závazné stanovisko vydané k jiné verzi dokumentace, než jaká je předmětem územního řízení, není v tomto řízení využitelným podkladem pro vydání rozhodnutí a musí být obstaráno nové závazné stanovisko vztahující se k dokumentaci, která je předmětem územního řízení. Tuto otázku je třeba posoudit v návaznosti na obsah změny dokumentace pro územní rozhodnutí a úvahy o tom, zda se změna mohla jakkoliv dotknout veřejných zájmů hájených konkrétním dotčeným orgánem. Např. není třeba vyžádat nové závazné stanovisko dotčeného orgánu, pakliže provedenou změnou dokumentace byly zapracovány do projektu připomínky tohoto dotčeného orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, čj. 8 As 86/2014 – 57, bod 71).

70. Takovou úvahu ovšem žalovaný v napadeném rozhodnutí neprovedl, přestože z obsahu správního spisu zřetelně plyne, že dokumentace předložená do územního řízení byla vyhotovena až v lednu 2017 (ve 4. verzi) a některá závazná stanoviska dotčených orgánů byla vydána již v roce 2016, tedy evidentně na podkladě jiné verze dokumentace. Žalovaný toliko uvedl, že zahájení řízení bylo dotčeným orgánům oznámeno. Postup správního orgánu I. stupně dle § 87 odst. 1 ve spojení s § 89 odst. 1 stavebního zákona, tj. oznámení zahájení územního řízení dotčeným orgánům a stanovení lhůty, v níž mohou uplatnit závazná stanoviska, nevede k tomu, že by dříve vydané závazné stanovisko vztahující se k jiné verzi dokumentace pro územní rozhodnutí bylo možné bez dalšího považovat za závazné stanovisko k té verzi dokumentace, která byla připojena k žádosti o vydání územního rozhodnutí. Pakliže dotčený orgán ve lhůtě stanovené v oznámení o zahájení řízení nevydá závazné stanovisko, nevzniká fikce vydání závazného stanoviska, ať již kladného, nebo záporného. V dané věci jde tedy o to, zda závazná stanoviska, která byla vydána před zahájením územního řízení na podkladě předchozích verzí dokumentace, jsou v územním řízení využitelná. Pakliže by bylo zjištěno, že závazné stanovisko dotčeného

orgánu vydané k předchozí verzi dokumentace není v důsledku provedených změn dokumentace bez dalšího použitelné, nelze k němu v územním řízení přihlížet. Pokud tento dotčený orgán ani v návaznosti na doručení oznámení o zahájení řízení nevydá ve stanovené lhůtě nové závazné stanovisko, je nastolen stav, že neexistuje závazné stanovisko. To může mít různé následky v návaznosti na úpravu obsaženou v jednotlivých zákonech. Závazné stanovisko je přitom jedním z podkladů pro rozhodnutí o námitkách (§ 89 odst. 6 stavebního zákona).

71. Pro účely nyní projednávané věci postačí uzavřít, že správní orgány nebyly zbaveny povinnosti zabývat se použitelností závazných stanovisek dotčených orgánů vydaných v roce 2016 k dřívějším verzím dokumentace pro územní rozhodnutí jenom proto, že správní orgán I. stupně oznámil zahájení územního řízení těmto dotčeným orgánům. Žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, přičemž není na soudu, aby namísto správních orgánů jako první posuzoval, zda v řízení bylo možné vycházet ze závazných stanovisek dotčených orgánů vydaných k předchozí verzi dokumentace. Žalobní bod je důvodný.
72. Žalobce dále uplatnil několik námitek, které se týkají zatížení území dotčeného stavbou emisemi akustického tlaku (hluku). Vyjádřil nesouhlas se závěrem správního orgánu I. stupně, že příspěvek hluku v nočních hodinách je nulový. Stavba již jen svou existencí bude přispívat ke zvýšení hluku v lokalitě, např. odrazem hluku z dopravy z dálnice D8, dále bude přispívat svým provozem, dopravou atd. Hlukovou zátěž v území je třeba posuzovat kumulovaně, zohlednit provoz na dálnici D8, silnici II/608, skladovací haly, záměry na vybudování distribučních hal, budoucí propojení silnice R7 a dálnice D8, včetně možné výstavby mezinárodního letiště V. Poukázal na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 31. 1. 2012, čj. 1 As 135/2011 – 246, který žalovaný dezinterpretuje a podle něhož nelze při umísťování řady staveb do území nadlimitně zatíženého hlukem argumentovat tím, že jednotlivá stavba izolovaně bude znamenat jen nevýznamný přírůstek hodnoty hluku. Tyto námitky uplatnil žalobce i v odvolání, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na obsah stanoviska Krajské hygienické stanice Středočeského kraje a Ministerstva zdravotnictví.
73. Soud k tomu uvádí, že nepatří do kompetence stavebních úřadů posuzovat otázku splnění limitů akustického tlaku, které jsou součástí právní úpravy ochrany veřejného zdraví. Posuzování těchto otázek náleží to kompetence orgánů ochrany veřejného zdraví, a to prostřednictvím závazných stanovisek, které vydávají podle § 77 odst. 1 ve spojení s § 94 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, pro potřeby řízení dle stavebního zákona (mj. územní řízení). V nyní posuzované věci vydala Krajská hygienická stanice Středočeského kraje souhlasné závazné stanovisko dne 23. 11. 2016.
74. V případě, že je proti rozhodnutí stavebního úřadu podáno odvolání, v jehož rámci je napadána zákonnost závazného stanoviska, musí správní orgán rozhodující o odvolání postupovat dle § 149 odst. 4 správního řádu a vyžádat potvrzení či změnu závazného stanoviska od nadřízeného dotčeného orgánu, jinak by se orgán rozhodující o odvolání dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení, které může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, čj. 5 As 56/2009 – 63). Odvolací správní orgán se proto v rámci odvolacího řízení obrací na nadřízený dotčený orgán, od kterého si vyžádá potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, čj. 4 As 241/2014 – 30). S ohledem na závaznost stanoviska dotčeného orgánu pro

výrokovou část rozhodnutí správního orgánu je nezbytné, aby jeho obsah alespoň v základní rovině odpovídal požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak je možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jako subsumovaného správního aktu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009 – 150). Závazné stanovisko dotčeného orgánu potvrzené závazným stanoviskem nadřízeného orgánu již nelze jakkoliv dále změnit ani formálně doplňovat, a to s výhradou provedení přezkumného řízení ve věci potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu.

75. Jelikož žalobce, stejně jako další odvolatelé po obsahové stránce napadli zákonnost závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Středočeského kraje, postupoval žalovaný v souladu se zákonem, jestliže si přípisem ze dne 17. 8. 2017 vyžádal od Ministerstva zdravotnictví potvrzení nebo změnu závazného stanoviska krajské hygienické stanice. Ministerstvo zdravotnictví přípisem ze dne 13. 12. 2017, čj. MZDR 41588/2017-4/OVZ, potvrdilo závazné stanovisko krajské hygienické stanice. Vzhledem k tomu, že žalovaný jako nadřízený stavební úřad nebyl oprávněn hodnotit odvolací námitky napadající závazné stanovisko dotčeného orgánu, které bylo potvrzeno Ministerstvem zdravotnictví, postačí z hlediska požadavků kladených na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí odkázat na tato závazná stanoviska (rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2017, čj. 2 As 230/2016 – 65, body 35 a 40). Není úkolem žalovaného interpretovat obsah závazného stanoviska nebo doplňovat jeho odůvodnění. Těžiště přezkoumatelnosti rozhodnutí ve vztahu k odvolacím námitkám týkajícím se závazného stanoviska se přenáší na posouzení přezkoumatelnosti potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu.
76. Ministerstvo zdravotnictví v potvrzujícím stanovisku ze dne 13. 12. 2017 uvedlo, že k posouzení účinků stavby byla zpracována v říjnu 2016 hluková studie společností A. Ve výpočtech je zohledněn provoz na hlavních komunikacích v území (dálnice D8, II/608 a navazující silnice III. třídy). Ve výpočtech je zahrnuta i doprava v okolních areálech, včetně dopravy související s dalšími záměry plánovanými v posuzované oblasti. Ve výpočtech byly uvažovány standardní odrazy od fasád objektů, korekce pro odraz byla uvažována ve výši 3 dB. Pro ověření výpočtového modelu bylo v území provedeno krátkodobé měření hluku. Ekvivalentní hladiny akustického tlaku v bodech výpočtu, které jsou situovány u okrajové zástavby obcí K. a Ú., vyvolané provozem stavby (tj. stacionární zdroj hluku a doprava v areálu) budou na okraji K. v denní době mezi 14,9 až 20,5 dB a v noční době mezi 14,7 až 16,1 dB a u okrajové zástavby Ú. v denní době mezi 15,8 až 16,6 dB a v noční době mezi 15,3 až 16,1 dB. Hluk vyvolaný dopravou na veřejných komunikacích v území, který je dominantní, včetně hluku šířeného z jednotlivých areálů na okraji K. před realizací stavby, je v denní době 48,8 až 53,8 dB a v noční době 41,8 až 46,5 dB. Po realizaci stavby jsou vypočtené ekvivalentní hladiny akustického tlaku na stejné úrovni jako před realizací, ve dvou výpočtových bodech v obci K. dochází dokonce ke snížení o 0,1 dB a v jednom výpočtovém bodě v obci Ú. ke zvýšení o 0,1 dB v noční době, přičemž hygienický limit je i tak dodržen. Ministerstvo hodnotí předloženou akustickou studii jako dostatečnou, je zpracována s požadovanou přesností, nevykazuje vady snižující její výpovědní schopnost, jde tedy o spolehlivý podklad pro vydání závazného stanoviska krajské hygienické stanice. Ministerstvo dále reagovalo na jednotlivé odvolací námitky směřující proti otázce hlukových emisí stavby. V rámci toho uvedlo, že hluková studie zohlednila v akustických výpočtech vliv odrazů od staveb umístěných v areálu posuzovaného záměru, stejně jako dopravu zajišťující obsluhu areálu, a to jak na

plochách v areálu, tak i na veřejných komunikacích. Jelikož většina zdrojů hluku stavby je umístěná uvnitř stavby, omezuje obvodový plášť stavby průnik hluku do exteriérů. Synergické vlivy lze stanovit u látek, které mají specifické účinky; pokud jde o fyzikální faktory, bylo by takovéto hodnocení s ohledem na jejich nespecifické účinky jen velmi těžko proveditelné. Neexistuje žádný známý postup. Stanovisko krajské hygienické stanice bylo vydáno bez podmínek z toho důvodu, že v dokumentaci pro územní rozhodnutí jsou uplatněna komplexní technická a organizační protihluková opatření, která byla navržena ve stanovisku EIA. Jako technické opatření jsou navržena protihluková opatření kolem všech zařízení a výduchů, které by mohly být zdrojem hluku emitovaného z výrobně-skladovacího monobloku, tato opatření jsou umístěna na střeše výrobní haly nebo fasádách objektů. Jako organizační protihlukové opatření je navrženo vyloučení provozu nákladní automobilové dopravy v areálu v noční době. Pokud jde o ochranu obytné zástavby v obci Ú., která je především ovlivněna hlukem z provozu na dálnici D8 a kde bylo provedeným měřením zjištěno překročení hygienického limitu v noční době při jihozápadním směru větru, probíhá v současné době stavební řízení ve věci protihlukové clony, která je rozměrově větší než stávající clona.

77. Soud tedy uvádí, že napadené rozhodnutí ve spojení se závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví představuje dostatečné vypořádání námitek žalobce. K argumentaci uplatněné v žalobě soud uvádí, že v hlukové studii z října 2016 je pojednáno i o tom, zda stavba představuje prvek, který by odrážel hluk, jenž má původ v provozu na dálnici D8, směrem k obytné zástavbě. Bylo zjištěno, že tomu tak není, hluk je odrážen směrem k plánovaným distribučním skladům (str. 23 a 24 studie). Ze str. 8 studie pak plyne, že v modelových výpočtech byly uvažovány standardní odrazy od fasád objektů, korekce pro odraz byla uvažována ve výši 3 dB. K tomu přistupuje organizační opatření, že nákladní doprava ke stavbě nebude v noci prováděna, samotný provoz stavby je odcloněn jednak osazením výduchů protihlukovými opatřeními, jednak vzdáleností stavby od obytné zástavby. Ve studii, která zohlednila všechny myslitelné zdroje hluku související se stavbou (stavba jako stacionární zdroj hluku, doprava v areálu stavby, doprava z a do areálu po síti okolních pozemních komunikací), je přesvědčivě doložen závěr, že dopad provozu stavby na hladinu akustického tlaku v noční době nebude vůbec žádný (nulový). Žalobce s tímto závěrem vyjadřuje pouze obecný nesouhlas, aniž by ovšem poukázal na jakoukoliv metodologickou nedostatečnost akustické studie, nebo předložil vlastní akustickou studii, tedy relevantním způsobem zpochybnil správnost závěru plynoucího z akustické studie z října 2016. Ze studie rovněž plyne, že byla zohledněna nejen stávající hluková zátěž, pocházející především z provozu na pozemních komunikacích a již existujících skladovacích areálů, ale též hluková zátěž z elektrárny K. a dalších plánovaných distribučních center u exitu dálnice D8 (str. 5, 11 a 20 – 21). Pokud jde o kumulaci s dalšími záměry, k záměru propojení dálnice D7 a D8 nejsou k dispozici natolik podrobné podklady, aby bylo možné záměr zapojit do výpočtu hladiny akustického tlaku. Provoz na mezinárodním letišti V., bude-li skutečně realizováno, představuje tak odlišný typ zdroje akustického tlaku, že dostupné metody neumožňují stanovit jeho synergický efekt s akustickým tlakem, jenž má původ především v provozu na pozemních komunikacích. Ve vztahu k oběma posledně uvedeným záměrům platí, že v případě jejich uskutečnění bude zapotřebí realizovat taková doprovodná opatření, aby bylo zajištěno dodržení limitů akustického tlaku v chráněných prostorech.
78. K případné aplikaci závěru plynoucího z rozsudku NSS čj. 1 As 135/2011 – 246 na nyní projednávaný případ je třeba uvést, že skutkové okolnosti projednávaného případu se liší

od skutkových okolností posuzovaných Nejvyšším správním soudem. V nyní posuzované věci nejsou v území, v němž má být záměr umístěn, překračovány hygienické limity akustického tlaku. Provedeným měřením bylo zaznamenáno pouze překročení limitu pro noční dobu v jednom bodě v jihozápadní části obytného území obce Ú., a to z důvodu meteorologických podmínek. Jak plyne ze stanoviska Ministerstva zdravotnictví, tato situace má být řešena výměnou clony podél dálnice D8 za clonu vyšší, k čemuž je právě vedeno stavební řízení. Je tedy zřejmé, že existuje technicky dostupné opatření, jímž lze vyřešit jediný zjištěný problém, přičemž jsou činěny kroky směřující ke zjednání nápravy. Stavba je tedy na rozdíl od případu, jímž se zabýval Nejvyšší správní soud, umísťována do území, v němž nejsou překračovány hygienické limity akustického tlaku. Za této situace tak lze do území umístit další záměr, jehož provoz je zdrojem akustického tlaku, neboť i přes jeho příspěvek k hlukové zátěži území (zohledňující jak stávající stav, tak realizaci dalších rozpracovaných záměrů) budou hygienické limity akustického tlaku v nejbližší situovaných chráněných prostorech dodrženy.

79. Všechny žalobní body týkající se dodržení hygienických limitů akustického tlaku jsou nedůvodné, závazné stanovisko krajské hygienické stanice ve spojení s potvrzujícím stanoviskem Ministerstva zdravotnictví je zákonné. Tento závěr činí soud za předpokladu, že v dalším řízení (napadené rozhodnutí je rušeno z jiných důvodů) bude potvrzeno, že přes změny dokumentace pro územní řízení provedené v lednu 2017 je akustická studie z října 2016 stále aktuální, a tedy závěr závazného stanoviska krajské hygienické stanice stále platný (k této problematice viz výše).
80. Žalobce v žalobě stejně jako v odvolání namítl, že dokumentace k záměru se nedostatečně vypořádává s faktem, že pozemky leží na půdách zařazených do II. třídy ochrany zemědělského půdního fondu, a poukázal na § 4 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, podle něhož lze zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany odejmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu. Soud k tomu uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí k uvedené odvolací námitce toliko uvedl, že „*odnětí ze ZPF bylo vydáno*“ (str. 12 sedmý odstavec napadeného rozhodnutí). Dále rovněž uvedl, že žalobci nepřísluší napadat stanoviska dotčených orgánů, mj. z hlediska ZPF (str. 13 první odstavec). Z obsahu správního spisu plyne, že Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, vydal dne 13. 1. 2017 pod čj. 001584/2017/KUSK souhlas s odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, a to na pozemcích p. č. X a X o celkové rozloze 16 532 m², které jsou v celém rozsahu zařazené do II. třídy ochrany. Z odvolání je patrné, že žalobce napadl zákonnost souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, k čemuž byl nepochybně jakožto zástupce dotčené veřejnosti věcně legitimován (k tomu viz výše). Žalovaný proto měl v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od Ministerstva zemědělství jakožto orgánu nadřízeného dotčenému orgánu na úseku ochrany zemědělského půdního fondu. Takto však žalovaný nepostupoval, v důsledku čehož zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. K této vadě musel soud přihlédnout z úřední povinnosti, neboť nesprávný procesní postup žalovaného zabránil tomu, aby se k žalobcově námitce vyjádřil odborně kompetentní správní orgán. Sám žalovaný se k podstatě odvolací námítky nevyjádřil, pouze odkázal na existenci souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu, což je vzhledem k absenci odborné způsobilosti žalovaného jakožto nadřízeného stavebního úřadu pochopitelné. Ve spojení s absencí vypořádání této odvolací námítky nadřízeným orgánem dotčeného orgánu na

úseku ochrany zemědělského půdního fondu je však napadené rozhodnutí stíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, neboť žalobcova odvolací námitka nebyla po věcné stránce posouzena. Tato vada řízení tak je dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

81. Žalobkyně zpochybňuje bod 1 článku I. prvostupňového rozhodnutí, v němž je uvedeno, že při výrobě hygienického papíru nedochází k úniku škodlivin a zápachu do ovzduší, což je v rozporu s dokumentací EIA. Soud v prvostupňovém rozhodnutí ověřil, že správní orgán I. stupně v popisu umísťované stavby skutečně uvedl, že při výrobě hygienického papíru (tissue) nedochází k úniku škodlivin a zápachu do ovzduší, emise do ovzduší při výrobě tissue papíru vznikají pouze při výrobě energie (páry a elektřiny) a při sušení papíru a jsou zcela neškodné, odváděný vzduch při sušení papíru ze sušící části papírenského stroje je pouze nasycen vodní parou a nemá v sobě žádné pachy. Soud k tomu uvádí, že přestože žalovaný obsahově shodnou odvolací námitku v napadeném rozhodnutí rekapituloval (na str. 10 pátý odstavec), žádné stanovisko k ní nezaujal, pouze konstatoval, že vydané stanovisko EIA je dle vyjádření odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Středočeského kraje v platnosti. K tomu soud doplňuje, že součástí správního spisu je závazné stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 30. 3. 2017, čj. 029850/2017/KUSK, k umístění stacionárního zdroje znečišťování ovzduší. Jde o dotčený orgán na úseku ochrany ovzduší dle § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Podmínkou závazného stanoviska je plnění emisních limitů a technických podmínek provozu pro výrobu papíru z panenské buničiny dle přílohy č. 8, části II, bodu 6.8 vyhlášky č. 415/2012 Sb., plnění technických podmínek provozu pro čistírny odpadních vod z provozů technologií dle přílohy č. 8, části II, bodu 1.4 téže vyhlášky a předložení konkrétního popisu zvolené technologie, včetně popisu zachytu TZL z technologie, způsobu čištění technologických odpadních vod, včetně řešení možného zachytu látek obtěžujících zápachem, konkrétního zvoleného typu paliva ve zdroji vytápění – sušení v dalším stupni řízení. Byla uložena povinnost doplnit řešení možných stavů při úniku látek s pachovým vjemem z celého areálu papírny a zpracovat způsob předcházení úniku TZL a sekundární prašnosti z celého areálu papírny. V odůvodnění stanoviska jsou vyjmenovány podklady. Na jejich základě dotčený orgán dospěl k závěru, že lze předpokládat, že zdroje budou plnit emisní limity nebo technické podmínky provozu podle platné legislativy. Zdroj je umístěn v lokalitě v rámci regionu imisně středně zatíženého, v němž dochází k překračování imisního limitu pouze v případě ročních koncentrací benzo(a)pyrenu. Vyhodnocení vlivu na kvalitu ovzduší z prosince 2016 vyhodnocuje možný vliv provozu celého závodu papírny, včetně možného kumulativního působení papírny a závodu E. K. Z vyhodnocení vyplývá, že při procesu výroby papíru budou vznikat emise zejména při jeho sušení, imisní limity pro průměrné roční koncentrace nebudou u žádné z uvedených charakteristik vlivem zprovoznění záměru překročeny. U benzo(a)pyrenu, kde lze v území zaznamenat překročení limitních hodnot již ve výchozím stavu, by zprovozněním záměru nemělo dojít k navýšení imisní zátěže o více jak 1 % imisního limitu (započten i vliv nárůstu dopravy). Dle zpracovatele vyhodnocení nebudou mít posuzované zdroje na území nadměrný vliv a nebudou nutná kompenzační opatření, investor se však rozhodl možný nárůst imisní zátěže kompenzovat výsadbou zeleně, což bylo zpracováno do dokumentace pro územní rozhodnutí. Bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko EIA, přičemž pro oblast ovzduší nebyla stanovena žádná podmínka. Na základě právě uvedeného dospěl soud k závěru, že dotčený orgán na

úseku ochrany ovzduší při vydání svého závazného stanovisko vycházel z korektního popisu emisí stavby a zohlednil je na základě zpracovaných odborných podkladů. Jím stanovené podmínky byly zahrnuty do prvostupňového rozhodnutí (podmínka č. 15). Nepřesný popis stavby ve výroku prvostupňového rozhodnutí jako „bezemisní“ nemá žádný vliv na správnost posouzení vlivů stavby na ovzduší. Obsah závazného stanoviska nebrání vydání rozhodnutí o umístění stavby. Správní orgán I. stupně tedy postupoval v souladu se zákonem. Žalobní bod je nedůvodný.

82. Žalobce dále uvádí, že se žalovaný nevypořádal s požadavkem na přepracování rozptylové studie. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 5. 5. 2017 uvedl, že výpočty provedené v rozptylové studii vychází z údajů naměřených na nejbližší měřicí stanici v M. B. Podle žalobce je nejbližší měřicí stanice Českého hydrometeorologického ústavu v K., nebo dokonce v K. n. V. Požádal proto o přepracování rozptylové studie. Správní orgán I. stupně k tomu ve svém rozhodnutí uvedl, že tuto otázku řeší závazné stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje, které je uvedeno v bodu 15 podmínek pro umístění stavby. Žalobce v odvolání namítl, že jeho připomínka nebyla vypořádána. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ke skupině odvolacích námitek, do které zahrnul i tuto odvolací námitku, konstatoval, že správní orgán I. stupně své rozhodnutí řádně odůvodnil v souladu s § 68 správního řádu.
83. K tomu soud uvádí, že závazné stanovisko krajského úřadu, na něž odkazuje správní orgán I. stupně, bylo vydáno dne 30. 3. 2017 a nijak se nevypořádává s tím, zda rozptylová studie převzala údaje o imisním zatížení území z vhodného místa měření znečištění ovzduší. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které pouze odkazuje na závazné stanovisko krajského úřadu, které bylo vydáno dříve, než byla v územním řízení vznesena výhrada proti vhodnosti užití vstupních dat z M. B., je nepřezkoumatelné. Jestliže žalovaný k odvolací námitce konstatoval pouze to, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odpovídá § 68 odst. 3 správního řádu, zatížil nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů též své rozhodnutí. Soud připomíná, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nejsou odborně nadáni k tomu, aby se s uplatněnou námitkou věcně vypořádali. Již správní orgán I. stupně měl požádat dotčený orgán na úseku ochrany ovzduší, přestože ten již dříve vydal souhlasné závazné stanovisko, o vyjádření ke vznesené námitce, aby o ni mohl následně fundovaně rozhodnout (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 68/2008 – 126). Jestliže tak neučinil, měl žalovaný k odstranění této vady vyžádat potvrzení či změnu závazného stanovisko od nadřízeného orgánu dotčeného orgánu na úseku ochrany ovzduší. Takto ovšem žalovaný nepostupoval. Výsledkem postupu správního orgánu I. stupně a žalovaného je, že námitka žalobce zpochybňující vypovídací hodnotu rozptylové studie (vyhodnocení vlivu záměru na kvalitu ovzduší) nebyla nikým odborně posouzena. Žalobní bod je důvodný.
84. Žalobce tvrdí, že stavba bude převyšovat všechny budovy v okolní zástavbě a negativně ovlivní celkový ráz krajiny. Žalovaný vypořádal tuto námitku souhrnně s námitkou, že stavba byla vytržena z přilehlého okolí a nebyly zohledněny i vlivy ostatních staveb (např. pokud jde o hlukovou zátěž), tak, že stavba je v souladu s územním plánem a dotčené orgány s ní vyjádřily souhlas. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně k námitkám jiných účastníků řízení uvedl, že výšku objektu posuzovala studie vlivů na krajinný ráz v rámci posuzování EIA, na jejímž základě byla stanovena závazná výška objektu max. 20 m. Výška stavby, která je předmětem územního řízení, je 16,5 m. K této výšce bylo provedeno nové zhodnocení vlivů na krajinný ráz, které konstatovalo, že

navrhovaná stavba nemůže způsobit nepřijatelné negativní ovlivnění krajinného rázu. K vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí správní orgán I. stupně doplnil, že stavba nepřesahuje tři podlaží, jak je stanoveno v územním plánu K. Soud doplňuje, že součástí správního spisu není stanovisko orgánu ochrany přírody vydané dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

85. Soud obecně k posuzování zásahu stavby do krajinného rázu odkazuje na rozsudky NSS ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 21/2011 – 87, a ze dne 5. 10. 2017, čj. 7 As 303/2016 – 42, které se zabývají výkladem § 12 odst. 2 a 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Nejvyšší správní soud se v nich zabýval vymezením podmínek, při nichž je třeba požadovat vydání souhlasu orgánu ochrany přírody se zásahem do krajinného rázu v důsledku umístění stavby. Souhlas orgánu ochrany přírody vyžadují všechny činnosti, které „by mohly“ „snížit nebo změnit“ krajinný ráz. Souhlas je tedy nezbytný u každého zásahu, u něhož existuje nikoliv bezvýznamná pravděpodobnost, že jeho následkem bude změna krajinného rázu (ať již pozitivní, nebo negativní) nebo snížení krajinného rázu, tj. snížení jeho estetické nebo přírodní hodnoty, a to i v případě, že současně nedojde k jeho změně. Pravomoc orgánu ochrany přírody k vydání souhlasu či nesouhlasu se zásahem do krajinného rázu při umístění stavby bude dána především při splnění dvou podmínek: jde o stavbu, která svou charakteristikou může krajinný ráz ovlivnit, a dále je umístována v krajině krajinným rázem charakterizované. Třebaže by byly splněny tyto podmínky, není pravomoc orgánu ochrany přírody dána, pokud je stavba umístována do zastavitelné plochy, pro niž byly v územním plánu dohodnuty s orgánem ochrany přírody podmínky ochrany krajinného rázu. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí odůvodnil soulad stavby s požadavky na ochranu krajinného rázu tím, že zásah do krajinného rázu byl posuzován v rámci procesu EIA, jsou splněny podmínky stanoviska EIA týkající se výšky stavby, výška stavby byla posléze snížena, což bylo zohledněno v nově zpracované studii. Z prvostupňového rozhodnutí nelze zjistit, zda orgán ochrany přírody vydal souhlas dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, nebo zda byly splněny podmínky jedné ze dvou výše rozebraných alternativních situací, kdy není pravomoc orgánu ochrany přírody k vydání souhlasu dána (nedostatek potenciality zásahu do krajinného rázu, stanovení podmínek pro ochranu krajinného rázu v dohodě s orgánem ochrany přírody ve vydaném územním plánu). Žalobce v odvolání poukázal na to, že stavba svojí výškou negativně zasáhne do krajinného rázu, na což žalovaný lakonicky reagoval tím, že stavba je v souladu s územním plánem a dotčené orgány vyjádřily se stavbou souhlas. Z tohoto vypořádání odvolací námítky není zřejmé, zda žalovaný dovozuje soulad stavby s požadavkem na ochranu krajinného rázu z toho, že orgán ochrany přírody vydal souhlasné závazné stanovisko dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (v takovém případě ovšem není tento souhlas součástí spisu, a proto nemá skutkové zjištění, z kterého žalovaný vycházel, oporu ve spisu), nebo zda je žalovaný toho názoru, že se souhlas orgánu ochrany přírody v daném případě nevzdává s ohledem na § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Napadené rozhodnutí tak je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, k čemuž musel soud přihlídnout z úřední povinnosti, neboť mu to brání věcně posoudit žalobní bod poukazující na rozpor stavby s požadavkem na ochranu krajinného rázu. Jde o další důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, a to podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
86. Žalobce dovozuje, že stavba, která je předmětem napadeného rozhodnutí, souvisí s areálem elektrárny (E. K.) téhož stavebníka, v důsledku čehož je legitimní v tomto řízení uplatňovat požadavek na vybudování spojovací komunikace mezi areálem elektrárny a silnicí II/608. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že jelikož je ke stavbě

zajištěn přístup, nemůže přikazovat stavebníkovi, aby jinde vystavěl komunikaci. Soud dospěl na základě dokumentace přiložené k žádosti o vydání územního rozhodnutí k závěru, že provoz stavby (tedy výroba hygienického papíru) je provázán s provozem elektrárny, která má dodávat významnou část energetických vstupů pro provoz stavby. To ostatně nepopírá ani žalovaný. Ze skutečnosti, že dvě stavby jsou spolu provozně propojeny, tedy že elektrárna dodává energetické vstupy papírně, nelze ovšem dovozovat, že by s umístěním stavby papírny jakkoliv souvisela otázka zajištění přístupu k elektrárně. Obě stavby, jakkoliv se nachází v katastrálním území K., jsou od sebe značně vzdáleny. Zatímco elektrárna se nachází v bezprostředním sousedství zastavěné části obce, stavba, která je předmětem napadeného rozhodnutí, se nachází na okraji obce u přivaděče na dálnici D8. Přístup ke stavbě papírny je zcela nezávislý na přístupu k elektrárně. V řízení, jehož předmětem je posouzení umístění stavby papírny do území, není důvodu zabývat se tím, zda je zajištěn dostatečný a pokud možno minimálně zatěžující přístup k elektrárně. Žalobní bod je nedůvodný.

87. Žalobce namítl, že s ohledem na úpravu silničního provozu na silnici II/608 je třeba stanovit podmínku, že všechna vozidla musí mít povolený vjezd. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že tato otázka souvisí s vlastní realizací stavby a jejím provozem, je proto třeba řešit ji ve stavebním řízení a povolení užívání stavby. Tato otázka není předmětem územního řízení. Žalobní bod je nedůvodný.
88. Nedůvodné jsou i žalobní body vytykající prvostupňovému rozhodnutí, že v něm je uvedeno, že stanovisko EIA vydalo Ministerstvo životního prostředí, ačkoliv ho ve skutečnosti vydal Krajský úřad Středočeského kraje, a žalobce v něm je identifikován neaktuální právní formou a adresou sídla. Soudu není zřejmé, proč žalobce zahrnul tyto své výhrady do žaloby, neboť zmíněné nepřesnosti byly uvedeny na pravou míru napadeným rozhodnutím. Z žaloby je zřejmé, že si žalobce neuvědomuje, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o odvolání, nikoliv prvostupňové rozhodnutí. Žalobce totiž do žaloby bez dalšího převzal své odvolací námitky, aniž by jakkoliv zohlednil, že se k nim vyjádřil žalovaný a že žalobní body je třeba uplatňovat ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek, přičemž je třeba přihlídnout ke korekci, které se prvostupňovému rozhodnutí dostalo rozhodnutím o odvolání. Prvostupňové rozhodnutí není „zmatečné“ proto, že v něm správní orgán I. stupně nesprávně identifikoval orgán, jenž vydal stanovisko EIA, neboť samotnému žalobci je zřejmé, že se jedná o chybu, na kterou poukázal již v podaném odvolání. Žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech tím, že jej správní orgán I. stupně označil nesprávnou (rozuměj neaktuální) právní formou a nezohlednil, že žalobce změnil adresu sídla.
89. Dále žalobce namítá, že podmínka stanovená v bodu 16 článku II. prvostupňového rozhodnutí, podle níž mají být zásahy do bezejmenné vodoteče omezeny na odstranění keřů přímo z koryta, je v rozporu se závazným stanoviskem EIA. Tuto námitku uplatnil žalobce již v odvolání. Žalovaný k tomu uvedl, že řízení se týká umístění stavby, nikoliv odstranění zeleně a vyčištění koryta potoka. Soud k tomu z obsahu správního spisu zjistil, že se žalovaný mylí, neboť součástí stavby je i úprava koryt a výtoků z rybníka, jde o inženýrský objekt IO 02.2.1 (k popisu úprav viz str. 27 souhrnné technické zprávy). Žalovaný tedy byl povinen odvolací námitku věcně posoudit, a to jednak na podkladě závazného stanoviska EIA (podmínka č. 3 pro fázi přípravy), jednak na základě závazného stanoviska odboru životního prostředí Městského úřadu K. n. V. ze dne 26. 4. 2017

vydaného na základě § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Jestliže tak žalovaný neučinil, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, k čemuž musel soud přihlédnout i bez námítky, neboť mu tato zjištěná nepřezkoumatelnost brání v posouzení uplatněného žalobního bodu. Jde o další důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, a to dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

90. Další námítku směřuje žalobce proti tomu, že se nemohl k záměru dostatečně vyjádřit, neboť správní orgán I. stupně zcela upustil od místního šetření s tím, že mu jsou místní poměry dobře známy, což se u takto výrazného záměru, jenž může mít zásadní vliv na celkové území, jeví jako účelové. Žalovaný ke shodné odvolací námitce uvedl, že upuštěním od místního šetření nemohlo dojít k porušení stavebního zákona, jelikož správnímu orgánu I. stupně plyne toto oprávnění ze zákona. Soud k tomu uvádí, že podle § 87 odst. 1 stavebního zákona nařídí stavební úřad ústní jednání a je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě. Stavební úřad může upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Podle § 87 odst. 2 stavebního zákona může stavební úřad v případech záměrů, pro které bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru, nařídít k projednání žádosti veřejné ústní jednání. K argumentaci žalovaného soud uvádí, že stavební zákon umožňuje správnímu orgánu I. stupně upustit od ústního jednání, spojeného s místním šetřením, ovšem nikoliv bez dalšího. Takový postup je možný pouze tehdy, jestliže mu jsou dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Žalovaný se nicméně naplněním těchto hledisek nezabýval. Nelze se ztotožnit s názorem žalovaného, že postup správního orgánu I. stupně nemůže být nezákonný jen proto, že stavební zákon obecně umožňuje upustit od ústního jednání a místního šetření. Žalovaný zcela pomíjí, že tato možnost je vázána na podmínky, jejichž naplnění je třeba k odvolací námitce žalobce posoudit; přístup žalovaného vytváří prostor libovůli, což nelze akceptovat. Vycházejí z nesprávného právního názoru ohledně výkladu § 87 odst. 1 stavebního zákona, žalovaný zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, jelikož nezjišťoval (a neodůvodnil), zda byly splněny podmínky pro upuštění od ústního jednání spojeného s místním šetřením. Tato nepřezkoumatelnost, k níž musel soud přihlédnout i bez námítky, neboť mu brání v posouzení uplatněného žalobního bodu, je dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
91. Dalším žalobním bodem žalobce poukazuje na obsah interního sdělení odboru životního prostředí Městského úřadu K. n. V. ze dne 7. 11. 2013. K tomu soud konstatuje, že se jedná o vyjádření k návrhu zadání změny č. 2 územního plánu sídelního útvaru obce K. Plocha, na které se má stavba nacházet, byla vymezena jako plocha výroby a skladování změnou č. 1 územního plánu. Ze stanoviska EIA plyne, že Městský úřad K. n. V. v souhrnném vyjádření k záměru jakožto dotčený vodoprávní úřad uvedl, že jeho podmínky byly zapracovány do návrhu stanoviska, nemá další připomínky. V územním řízení se Městský úřad K. n. V. jako dotčený vodoprávní úřad vyjádřil přípisem ze dne 12. 12. 2016, a to souhlasně. Jakkoliv není zřejmé, zda je toto vyjádření ze dne 12. 12. 2016 aktuální i s ohledem na změnu dokumentace pro územní rozhodnutí, která byla provedena v lednu 2017 (viz výše vytýkané pochybení), není žalobcem předložené interní sdělení odboru životního prostředí Městského úřadu K. n. V. ze dne 7. 11. 2013 relevantní pro posouzení dané věci. Soud jím proto důkaz neprovedl. Existence tohoto vyjádření pak nemá za následek nezákonnost vydaného územního rozhodnutí (resp. napadeného rozhodnutí), neboť se nejedná o podklad pro územní řízení. Žalobní bod je nedůvodný.

92. Vzhledem k tomu, že soud shledal některé z uplatněných žalobních bodů důvodnými, resp. zjistil vady řízení, k nimž byl povinen v souvislosti s žalobními body přihlédnout i bez námitek, zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, přestože se toho žalobce výslovně domáhal, neboť vytýkané vady řízení lze odstranit v odvolacím řízení.
93. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení. Náklady žalobce zahrnují náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada DPH, neboť zástupce žalobce je společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie a tato právnická osoba je plátcem DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Odměna za zastupování za dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif)] činí 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů činí za 2 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) celkem 600 Kč. Náhrada DPH z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů činí 21 % z 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč. Náklady na zastoupení advokátem tak činí celkem 8 228 Kč. Žalobci dále vznikla povinnost zaplatit soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč podle položky 18 bodu 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků a soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč podle položky 20 sazebníku soudních poplatků. Náklady řízení placené žalobcem tak činí celkem 12 228 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit dle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
94. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž by jim nějaké náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).
95. Závěrem soud uvádí, že přestože je společnost B. B. od 21. 6. 2018 v úpadku, jenž byl od počátku řešen reorganizací, jednal v řízení přímo s touto společností, nikoliv s insolvenčním správcem, jenž byl této společnosti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2018 ustanoven. Dispoziční oprávnění k majetku totiž od okamžiku zahájení tohoto řízení do 10. 1. 2019 náleželo úpadci [§ 229 odst. 3 písm. d) a § 330 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon)]. Dne 8. 1. 2019 rozhodl insolvenční soud o prohlášení konkurzu na majetek společnosti B. B. (účinky nastaly až dne 10. 1. 2019, kdy bylo usnesení zveřejněno v insolvenčním rejstříku), v důsledku čehož přešlo dispoziční oprávnění na insolvenčního správce [§ 229 odst. 3 písm. c) a § 246 insolvenčního zákona]. Tato okolnost nic nemění na tom, že postavení osoby zúčastněné na řízení stále náleží společnosti B. B., nikoliv insolvenčnímu správci (viz rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2018, čj. 10 Afs 179/2017 – 32). Soud nicméně doručí tento rozsudek nejen společnosti B. B., jakožto osobě zúčastněné na řízení, ale na vědomí též insolvenčnímu správci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. února 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu